

Středa, 26. listopad, Amritsar

Po ránu jsme koukli znova do mapy, od Pražáků inkasovali konzervu s trenčianskym párkem a fazolí a vyrazili se do města nasnídat.

Vzhledem ke střevním výstupům jsme zašli do lepší restauračky a pojedli chleba s tukem a polívku. Cestou zpět na ubytovnu jsme vyzjistili ceny hotelů, který byly víceméně jednotný, 400 INR a v jednom z nich, hned proti chrámovému komplexu, jsme se ubytovali. Pěkně až nahoře, v pokojíku s výstupem na terasu a výhledem na chrám.

Trochu jsme vyčlhnuli, než nás hlad vyhnal ven. Tentokrát jsme navštívili jednu restauraci ve vedlejší uličce, kterou nám doporučili Pražáci. Dal jsem si čínský nudle, Ady biriyány a až na to, že příprava trvala přes půl hodiny, jsme si šmákli. Uličkama jsme pak asi do pěti korzovali, zakoupili jsme dokonce i solidní mapu Indie a na večer nějaký sladký a slaný pečivo.

Dopoledne jsme byli samozřejmě obhlédnout i místo nejsvatější, Zlatý templ uprostřed nádrže svíraný ze všech čtyř stran bílejma budovama chrámů. Je to docela působivý, lidí kvanta, turbaňáci se v nádrži i oplachovali, Ady tvrdí, že z ní někdo i pil. Ve vodě se proháněli zlatý, bílý i normální kapři a z věžiček chrámu pěli poklidnou hudbu. To asi až do 10 večer. Do samotného Zlatého chrámu jsme radši nešli, fronta vypadala tak na dvě hodky.

Středa 26. listopad, 21:55, hotel Golden Temple View Point

Akorát končí zpívání v chrámu, takže hluk už dělaj jenom neutuchající klaksony. Nejdůležitější součást zdejších vozů. V posteli jsem už zamáčk dva mravenečky, na chodbičce před hajzlem a venku na terase pobíhají gekoni.

Asi před dvěma hodkama mi vyklepal pán, naznačoval, že by si něco rád vyzved u nás v pokoji. Říkal jsem si, že asi nějaký deky nebo něco podobnýho, ale pán otevřel mojí postel a vytáh z ní asi poloplnou flašku chlastu, asi whisky. Při tom manévru mi málem rozdrtil malíček na pravej ruce.

Když zmizel, kouk jsem ještě do útroh postele a našel, mimo jiné, dvě pěkný šavle. Škoda, že cesta je ještě daleká a že ty šavle jsou dost dlouhý.

Hodinu po prvním chlapovi nás opět někdo vyklepává, tentokrát je to mladej kluk z recepcy. Vede mi na terasu a se slovy „I drink whisky“ prohledává šasi od klimošky, ale marně. Šouní ještě v další dosloužilej klimatizaci, taky neúspěšně. Říkám mu, že nějak chlap už tu pro chlast byl a ukazuju mu, že v posteli už nic není. Docela veselej zmizel.

Čtvrtek, 27. listopad, Amritsar

Začalo to už v noci... Do rána jsem musel dvakrát na hajzl, přičemž jsem vyrušil několik gekonů lovících na chodbičce a toaletě. To byly jediný živý bytosti, kromě Ády, který jsem ten den zblízka viděl.

Ráno mi totiž bylo dost blbě, na blití a sračka taková, že když jsem se napil, musel jsem hned běžet a všechno šlo ve víceméně stejnej formě ven. Zkurveně mi bylo. Museli jsme zůstat ještě den, abych se z toho dostal. Adymu bylo celkem dobře, tak se o mě staral a zajišťoval a zařizoval potřebný věci.

Přes poledne jsem asi lehce vytuh a trochu se zpotil, nejspíš už zabraly nasazený Ercefurily, protože se mi udělalo trošku líp. Trošku. Asi v pět odpoledne jsem sněd půlku kolečka suchý oplatky a v tu ránu mi to hrozně koplo a strašně jsem se poblil. A za chvíli repeté. Ani jsem nevěřil, že je ve mě ještě tolik tekutin. Jíst už jsem se radši nepokoušel a jen jsem doplňoval tekutiny, jak to šlo.

Po setmění se vypitá voda už pomalu vracela ze střev do ledvin a močáku, tak jsem přečet pár stránek a přál si, aby už bylo zejtra a bylo mi dobře. Zpěváci zas v Golden Templu jeli až do noci, pak byl ještě slyšet ohňostroj a pak už jen sem tam komár.

Pátek, 28. listopad, Amritsar – Ganganagar

Asi ve čtyři mi vzbudili pěvci z Golden Templu. Je to celkem uklidňující hudba, ale přece jenom od čtyř ráno do deseti večer, den co den, je psycho. Během dne je našťestí přeřvou klaksony z uličky pod námi.

Prášky, díkybohu, pomohly. Pěkně jsem se klasicky vychcal. Naládoval jsem se přesto pro jistotu Imodiem, pobalili jsme saky paky, vycheckoutovali se a asi před desátou jsme seděli v lepší restauračce na snídani, skládající se ze čtyř toustovejch chlebů se sýrem a hořkým černým čajem. Na žaludek dobrý, drahý ovšem jak normální jídlo. Dieta je holt drahá.

Na busák to byl kousek, cyklorikšákem údajně za 10 INR, ale nevěděli jsme, jestli by nás s těma bágla uvez (asi teda jo), tak jsme to došli. Bus, taková špinavá hujda, jel za pár minut. Obsadili jsme relativně čistý, ne čerstvě poblitý místa, bágly napchali nahoru nad nás a už jsem si jen přál, aby mě moc nepoblila bába přede mnou.

Výjezd z města se samozřejmě protáh, všude jsme nabírali další cestující, ale aspoň jsme mohli pěkně pozorovat okolí. Ten opar snižoval viditelnost asi na dvě stě metrů, docela šílený, furt nevím, co to vlastně je.

Kolem silnice se v zavodněnejch příkopech povalovali hovadský vodní buvoli, týpci prodávali před rozpadlejma barákama různý pochutiny a sem tam jsme projížděli kolem cihelen s vysokejma komínama. Smog či mlha se trošičku rozestoupila, ale viditelnost tak maximálně kilák. Roviny jaxvině.

Několikrát jsme projížděli celkem široký, silně zregulovaný koryto řeky s mizernou kvalitou vody. Jednou jsme museli přestoupit do jinýho busu, kterej byl o poznání narvanější než ten první, ale místa k sezení jsme našťestí zabrali. Cestou se nic moc zásadního nepříhodilo, až na to, že průměrnou rychlost jsme drželi někde pod 40 km/hod.

Do Ganganagaru jsme přirazili za tmy. Prošli jsme asi čtyři ulice a hledali laciný bydlení, což se nám nakonec povedlo. Pěkněj pokojik s bednou a WC za 300 INR. Pohoda. Nechali jsme tam věci a šli se poohlídnout po večeri.

Moc toho na výběr nebylo, teda aspoň pro naše vykurvený vnitřnosti, takže v jedne restauraci, vedle hotelu na hlavní třídě, jsme pojedli dobrý, ale pálivý biriyány. Thums Up colu nám sice donesli, dokonce z nějaký jiný prodejny, ale nalili ji do sklenic a zasypali ledem. Takže jsme se jí i přes velkou chuť ani nedotkli. Pán to pak při placení nemoh pobrat.

Po jídle jsme se teda vrátili na pokoj, koupili ty vysněný limošky a čuměli na zpravodajství z válečný zóny v Mumbaji.

Před usnutím jsme se pokusili vymlátit komáry, myslim, že jsme zneškodnili tři, ale v noci nám přesto jejich kámoši naložili. Ady to schytil do horního víčka levýho oka, takže ráno vypadal jak po boxerskym zápase.

Pátek, 28.11, 21:30, Ganganagar

Jsmo zašitý v hotýlku kousek od busáku a sledujeme TV, kde skoro ve všech kanálech běží reportáže z dnešních útoků v Bombaji. Indický 11. září, War zone, apod. Je to krutý, nějak nás ty plombometari pronásledujou. Před chvílí odsud vysmahli dva fízlové, vyzvídali jméno otce, co je za měnu v ČR, jestli pijem jen čaj a vodu a bůhvíco ještě. Na cimře nám pak prohlíželi věci, ten starší byl hroznej kokot, divil se kartám, lékům, chtěl vidět rupie a špunty do uší chtěl zkoušet.

Ty útoky jedou... Zřejmě toho bylo nák víc.

Sobota, 29. listopad, Ganganagar – Jaisalmer

Vzbudili jsme se zas asi v půl devátý. Následovala hygienická opatření, sledování zpráv z atentátu v Bombaji (v noci skolili záškodníky ukrytý v hotelu) a příprava na check-

out. Oblíklí jsme se do šalvárů, ale týpek v recepci povídal, že je to blbý nebo co, tak jsme se radši převlíkli do civilních hadrů. Bágly jsme měli na zádech. Procházeli jsme městečkem a hledali nějakou snídani.

Naše, ze včera oblíbená, restauračka zela prázdnotou. Nikdo nikde, tak jsme se usadili ve venkovní čajírničce naproti biografu a pojedli pár čapátí s máslem.

Začínalo bejt vedro, ještě s těma batohama na zádech to nebylo žádný labůžo. Kolem dívčí školy, před kterou parkovaly hustý školní autobusy, předělaný z vojenskýho obrněnýho náklad'áku, jsme obešli asi dva parky, koupili limču a že ji půjdeme vykalit do toho většího parku.

Klidu jsme tam samozřejmě měli jak u křížovýho výslechu. Vždycky, když se někdo odhodlal jít za námi, a to bylo každý tři minuty, seskupilo se kolem nás několik mnoho týpků a už to jelo. Jeden z odvážlivců nás zanedlouho vyhrál a vítězoslavně si nás ved na čaj. Padly dva, kluk nás pozval a že jde pořešit náký kouření. Z toho nakonec sešlo.

Před odjezdem jsme opět slídili po jídle, nikde žádná vhodná jídelna, museli jsme jít furt po hlavní ulici, až jsme zalezli do dvoupatrový vývařovny a dali si docela pálivý veg biriyány, který sem ani nedojed. Ady to jako správnej jedlík pěkně vyškrabával.

Vrátili jsme se k agentuře, kde jsme ráno zakoupili lupeny a kde povídali, že bus bude odjíždět odtud. Když jsme tam ale přišli, týpci nás naložili na cyklorikšáka a ten s náma jel zpátky po tej hlavní do náký jiný agentury. Chtěl za to, zmrđ, 20 INR, ale po menší hádce dostal polovinu.

Asi půl hod'ky jsme čekali uvnitř na bus. Přijel překvapivě načas, podle letáků měl bejt z roku 2008, ale asi se spletli tak o deset let. Byl to lůžkovéj coach, my máme ale lístky k sezení. Ty postele jsou jako palandy nad sedačkama, na jednej straně singly, na druhéj dvojpelechy.

Po asi půl hodině jízdy, kdy jsme během jízdy imrvére někoho nabírali, vyjíždíme z města. Co je dobré: bus nemá topení.

Sobota, 29. listopad, 14:20, Ganganagar park

Válíme se ve stínu zajímavějch stromů v parku poblíž busáku, hned proti hotelu kde jsme nocovali. Ráno jsme si na radu pana hoteliéra oblíkli klasický hadry, páč po těch včerejších atentátech tu na ty pákistánský šalváry koukají všelijak.

Po usazení se v parku se kolem nás začali seskupovat kvanta lidí, takže jsem vzal knihu a zamýšleně čet a nechal Adyho konverzovat s těma čumilama. Normální klasika, odkud, kam, náboženství a naše jména. Asi desetkrát.

Za dvě hodinky nám jde bus do Jaisalmeru, mělo by to tam bejt někdy brzo ráno. Jináč tady to městečko je relativně poklidný, ani ten smog dnes moc není, turistů tu zjevně projede minimum. Hic docela je, ale dá se to v klidu vydržet. Asi teď začalo odpolední vyučování, páč všichni mlad'áci zmizeli pryč a teď se tu povalujou a pospávaj jen vágusové a starší lidi. Pruhovaná veverka leze za mnou na strom.

Neděle, 30. listopad, asi 6:00, Jaisalmer

Před chvilkou jsme dorazili do pouštního města Jaisalmer. Ještě je tma, z busu jsme šli na autobusák vypít něco teplýho, ale než jsme si stačili u stánku objednat, odchyt nás chlapík a že má guest house kousek odtud, za branou starýho města a že double room s hot shower je za 100 INR.

Tak jsme tu. Snad ta cena bude pravdivá, ale vypadá to, že je tu dost turistů a velká konkurence, tak by to tak mohlo bejt. Pokojík je to jak klícka, bez oken a bohužel s evropským hajzlikem. Akorát začínají vyzývat k modlitbě, tak se snad budem moct jít za chvíli najíst a napít nahoru na střechu, má tam bejt restaurace či co.

V noci jsme projížděli městem Bikaner a trochu nás sralo, že jsme si ho řádně neprohlídli, páč tam byla veliká pevnost obehnaná hradbama a vypadalo to moc pěkně. Dokonce tam probíhala nějaká sláva, se sikhsejma bubeníkama, zřejmě svatba nebo tak něco.

Neděle, 30. listopad, 11:15, Jaisalmer

Tak jsme se jako spořádaný turisti nechali zlákat na velbloudí safari. Zejtra ráno vyjedem někam džípem, osedláme jednohrbáky a pojedeme někam do pouště. Prej tam není ani noha, tak se docela těšíme. Duny na fotkách vypadají gut, má to bejt s full servisem, což snad bude, páč nemáme ani spacáky. S tou safari za 3000 INR pro oba jsme tedy dnes královsky utráceli. Ale dovolená je dovolená, na velbloudovi jsem ještě nejel.

Až se Ady dovysere, jdem okouknout město.

Neděle, 30. listopad, Jaisalmer

Jízda proběhla celkem poklidně, až na kluka před Ádou, kterej si drasticky pokládal opěradlo. V Jaisalmeru jsme byli hned ubytováni. Po vyčilnutí jsme vyrazili na prohlídku městečka.

Vypadá moc pěkně. Dominantu tvoří relativně velká pevnost obehnaná vysokejma hradbama, která se rozprostírá na skále uprostřed městečka. Vzali jsme to opačnou stranou, mimo starý centrum a celou tu pevnost obešli velkým obloukem. Cestou jsme v jedné z lékáren prodiskutovali s panem lékárníkem prášky na sračku, až nám dojdou vlastní zásoby.

Spleť uliček v podhradí je sice krásná, ale mocně turistická. Dosať vybavení kobercema, šátkama a jinejma kokotinama bysme byli tak po prvních stech metrech. Ady si v jednom kšeftu zakoupil docela dobrý průsvitný kalhoty, asi moc pohodlný a vzdušný.

V rádoby nóbl restauraci jsme dali odpoledne gábl, opět naše oblíbený chowmein s osvěžující fresh lime sodou. Pochutnal jsem si.

Vrátili jsme se sluncem zalitejma ulicema na hotel. Vegetili jsme na cimře, četli, psali, hulili a relaxovali.

Asi ve čtyři jsme opět vyšli ven, tentokrát přímo k bráně proti pevnosti. Všude zas lidí jako sraček, motorky v miniulicích, ale všechno takový jakoby moc čistý. U vstupu do opevnění jsme znovu narazili na dvojici Pražáků, kteří sem přijeli strávit poslední dny v Indii. Domluvili jsme se na pivko na půl devátou tady.

Vylezli jsme do té pevnosti, tedy spíš městečka uvnitř opevnění, ale páč to bylo extra turistický, dali jsme na vyhlídce cígo, obešli to a vrátili se na žraso do našeho hotýlku. Pan šéf, dle nesčetných zápisů v pamětní knize, božsky vaří, což se docela potvrdilo. Nudle byly luxusní, jako by ani nebyly z Indie.

Po dobrým jídle zalezáme na pokoj, balim věci na kamelový safari a ve čtvrt na devět jdem za kámošema vypít toho Kingfishera.

Před vstupem do opevnění akorát probíhá nějaká demoška. Chlap něco huláká do megafonu, všude jsou kvanta lidí, nedá se ani projít. Fízlové to checkujou kolem, ale neprudí. Kupodivu se s klukem potkáváme, ale musíme ještě do jedné restaurace kousek odtud, páč tam mají objednaný jídlo a s tou místní rychlostí přípravy to nestihli.

Hospa je pěkná, na terásce pod osvětlenějma hradbama dáváme limo, zatímco Pražáci dojírají.

Piva kupujeme na druhé straně demonstrujícího davu a tmou je jdem vykalit na úpatí hradeb. Asi v deset se loučíme a jdem si každej po svym. My na hotel, kde dáváme brko na střeše a pak jdem spát.

Pondělí, 1. prosinec, camel safari

Komáři, ty děvky, dneska našťestí nelítali. Foťák nás burcuje v 6:45. Je to krutý. Probíhají rychlý sprchy, zmatečný balení věcí a v půl osmý jsme u stolu na střeše. Já si dávám vařený vejce a chleba s máslem, Ady toasty s džemem. Špeka odpalujem u stolu po jídle, páč jsme ve family hotelu a je to prej no problem. Už se těším do pouště.

Džíp nás nabírá po půl devátý před hotelem. Vevnitř je už naloženo ňák moc lidí. Mimo přičmoudlýho drivera ještě dva mladý francouzský studentský pářečky. Holky vypadají dost pěkně, jedna je světlá zrzavá, druhá tmavá vlasatá, takový mladý a skladný. Kluci budou asi taky fešáci, pozdějš se dozvídáme, že studovali semestr v Madrasu a teď před návratem trochu cestujou.

Vyjíždíme z města do pustin. Sem tam křoví, strom, ňáký tvrdý traviny. Zhruba po čtyřiceti minutách jízdy jsme na místě. Začátek pouště, vedle dost nuzná osada. Velbloudůáků je šest, parkujou pěkně v hloučku, obtěžkaný všim potřebnym. Všechno to vypadá pěkně šmucig. Dáváme rychle špeka, aby to stálo za to a opatrně nasedáme.

Je to docela prdel. Hlavně když to zvíře vstává. Zvolna vycházíme. Případam si jak na houpačce, akorát nemůžu sesynchronizovat velbloudovo a mojí periodu, tak na něm spíš tak poskakuju. Blbý je, že to nemá opěrky na nohy, a ty tudíž volně visí dolů a za chvíli mě bolí celá prdelní a slabinová oblast. Mam velkou flašku vody a foťák, takže nevím, co mam držet dřív. No moc dobře tvora neovládám, jde si, jak se mu zachce. Našťestí má patrně zafixováno jít, když ostatní velbloudi jdou a stát, když stojí. Počasí nám přeje, je pěkně pod mrakem. Rychlost karavany není velká, jeden z týpků jde pěšky při nás a různě na zvířata pomlaskává, aby šly rychlejš.

Kolem poledne přicházíme pod velkej strom, kde sestupujem, chlapeci odstrojují velbloudy a pouští je na pastvu do okolních křovisek.

Válíme se na dekách ve stínu stromu a pozorujem, jak tříčlenná parta našich strážců kuchtí oběd. Bude zelenina s půlhrnkem koření a čerstvý čapátí. Nejprve je ale čaj s mlíkem, který bych ani nechtěl vidět.

Týpci odhadli naše choutky a povídají, že tady ve vesnici je k máni extra laciný opium a kdybychom chtěli, mladej že pro to skočí. Oni věděli jak na nás. Objednáváme dvě dávky, nevíme kolik toho bude, ale prej dost na večer pro nás dva.

Potom co guidové umyli v písku nádobí – všude je samozřejmě nasráno a nachcáno od koz a velbloudů, vyrážíme už v pořádnym pařáku dál. Jedna z holek, ta světlá, vypadá, že se nepříjemně zahřívá. Ani jedna nemá nic na hlavě.

Zabral jsem lepšího velblouda a hlavně pohodlnějš sedlo, uzpůsobil jsem kšíru od brašny k foťáku a vyfasoval malou vodu, kterou jsem šoup do brašny přede mnou, takže se mi jelo docela pohodlně. Sem tam jsem se za jízdy pokoušel fotit, ale přece jenom se to dost houpá.

Za ne moc dlouho přicházíme do vyprahlý pouštní vesničky. Dáváme napít dopravním prostředkům a týpci nám jdou koupit piva na večer. Než nasedneme, předává mi Ali, nejmladší, asi 14 letej kluk z našeho doprovodu, igeliťák s tim opiem. No, je toho tedy řádnej flák, údajně 2 x 11 gramů. Sem tedy zvědavej.

Tmavá holka to vzdává a dál pokračuje pěšky, my ostatní zatím řídíme velbloudy.

Procházíme různějma typama pouště, chvíli jsou všude jen hnědý šutry, pak písek s mírnou vegetací. Je to docela pestrý a zajímavý. Čumim, kde se co šustne, ale moc živýho k vidění není, jen sem tam ovce, kozy, ptáci a díry od myší.

V pozdnim odpoledni přecházíme celkem zelený pásno stromků a keříků. Za ním se zjevuje slušná duna. Ta klasická, co ji znam jen z obrázků. O pár set metrů dál, za úzkym pásem travinový pouště, je už jen písek. A duny. Boží.

Slejšáme z kamelů. Píseček je extrajemnej a duna, pod kterou bivakujeme, asi desetimetrová. Vylejšam na ní a čumim na ty haldy písku. Duny jsou od větrů pěkně

„vroubkovaný“ a všude je spousta cestiček po asi dvoucentimetrových skarabech. Je jich tu dost.

Jeden z týpků, věkově prostřední, nám balí první opiáčekový cigára. Dává tam toho požehnaně. Rozmačkne tu krystalickou hrudku a rozemele ji s tabákem. Pak to zas napěchuje do dutinek. Hulíme to, týpci si strkají kus do huby, což my nemáme zkoušet. Nabízíme spoluvýletníkům, ale chytne se jen jeden kluk, co s náma ostatně hulil už i gandžu. Dává to tak prapodivně, zvláště. Dáváme hned druhýho.

Místo odpočívání musíme pomoci týpkom nanosit dřevo, což je v poušti docela pruda. Musíme zajít do toho trochu zeleného pásma a kácíme moc pěkný torzo suchýho stromu, zřejmě bývalou dominantu mezi nižším porostem. Kmen má ale tak pět šest metrů, je kurevsky těžkej a lezou po něm maskovaný ještěřky, kterejch se naši průvodci bojí. Hovada! Navíc z jedné strany ve kmeni něco hučí, mám podezření na včely, ale naštěstí se to neprokáže. Jednu ještěřku odhazujeme hned na místě kácení a jdem.

Je fakt těžkej. V tom vedru a písku ho vyvlíct přes několik menších dun do tábořiště je heroickéj výkon. Nakonec to tam opravdu dovlečem a týpci jsou evidentně rádi, že budou moct topit i s několika dalšíma výpravama.

Mezitím co jsme vláčeli strom, vařil nejstarší guide večeri. Zas zeleninu s masalou, rejži a čapátí. S chutí jsem to všechno sblajz.

Velkej strom už pohlcujou plameny, pivka jsme vyžrali ještě před večerí, takže nám na srandu zbejvá už jen ta dvacítká opia. Klábosíme kolem ohně, balíme opium, čumíme do tichý krajiny a na zataženou noční oblohu. Hůlo nakonec okusí i všichni Francouzi, ale nějak je to asi nebaví a asi v devět jdou spát.

My dáváme poslední dva opšpeky, takže nám toho zbejvá ještě tak čtvrtina a jdem chrápat taky. Máme ležení asi tři metry od velbloudů vydávajících tu a tam prazvláštní zvuky. Obloha se vyjasňuje a je vidět spousta hvězd. Spíme na hnusnejch dekách přikrití ještě o něco horšíma.

Úterý, 2. prosinec, asi 13 hodin

Právě jsme se vrátili z kamelovýho safari. Adyho to nějak zmordovalo a teď furt na něco hudruje nebo vzdychá. Zkulturujeme se v takovym hnusnym vlhkym pokojíku, kde asi bivakuje hotelovej poskok. Podle toho to tu vypadá. Mísa na hajzlu se viklá, tudíž na ní nejde vylézt a normálně se vysrat, vedle jsou v kýblich naložený divný fusekle a náký blití. Ve čtvrt na šest nám jede bus. Výlet do pustín se mi moc líbil, avšak prdel to asi vidí jinak.

Úterý, 2. prosinec

Kupodivu mi nebyla zima. Akorát večer po mně něco malýho lezlo, bůhví co, zabil jsem to. Ten velkej skarab to naštěstí nebyl. Velbloud v noci párkrát zahrkal a na obloze svítilo spousta hvězd. S jedním probuzením jsem spal až do rozbřesku. Slunce, bohužel, vycházelo na opačnej straně, než začínaly duny, ale stejně to bylo supr.

Nejstarší týpek měl už hotovej čaj, dokonce v něm nebylo cejtít chilli. Zajed jsem to dvěma vajíčkama na skoro tvrdo a pár toastama s marmeládou.

Před odchodem padly asi dva opiáčky, aby se nám dobře jelo. Počasí po ránu ideální na vyjížděku pouští.

Hned zkraje vybudili týpci mlaskavejma zvukama kamely ke klusu, tudíž jsme si to pěkně hnali. Pozoroval jsem ty velbloudí speciální kopyta a obdivoval to ideální přizpůsobení tvora přírodním podmínkám. Supr bylo, že když se rozběh velbloud přede mnou, ten muj se hned přidal. Akorát bylo blbý, když jsem v tej chvíli zrovna fotil a nedržel se kolíku na sedle. Jednou nebo dvakrát to mému hrbáči nák podklouzlo že klopýt, naštěstí to ustál a já taky.

Asi po hodině jízdy to vzdala světlá holka a Ady. Ten ostatně klel a bědoval už krátce po startu. Že má moc malýho a kostnatýho kamela, že se mu to nelíbí a kdesi cosi. Musel jsem se smát, když jsem ho viděl, jak rezignovaně poskakuje v sedle. Mně se ale jelo dobře, pěkně jsem zařal prdel a nohama kopal kamelovi do těla, aby to pořádně rozjel. Chvílema to chápal, chvílema si jen tak přibrzdil a chvílema šel. Celkově jsem s nim byl spokojenej.

Za další kilák poklusu jsme dojeli na planinku s pár křoviskama a stromem. To byla konečná. Chlápci opět uvařili zeleninu a čapátí, my vyhulili další dva z opia a to už tam dorazil jeep, takže jsme se rozloučili s guidama a necestou vyrazili zpátky do Jaisalmeru. Škoda, že nám řidič ještě nepředvedl nějaký desert rallye.

Do města jsme přijeli za necelou hodku. Šli jsme na hotel, kde jsme měli slíbený chill-out se sprchou před odjezdem do Ahmedabádu. Bohužel, v celým hotelu byl jen ten přibližný poskok, takže jsme se museli vysprchovat u něj ve špeluňce, kde to bylo vlhký a nechutný.

Naštěstí se pak objevil hotelu majitel Mittu, načež jsme se přesunuli na střechu a dali si lemon sodu. Bylo nám dovoleno jít vyčilnout na náš bejvalej pokoj. Tam jsme se pořádně dovysrali a před třetí odpolední jsme opět vylezli na střechu a objednali si mačkaný brambory se sýrem, dle doporučení z knihy spokojených jedlíků. Dobrý to bylo, ale příprava trvala přes hodinu a snědli jsme to za tři minuty.

Čas už byl nejvyšší. Rychlý placení, loučení, bágly na hrby a ven. Já zaplul naproti do mini netkavárny, napsat domů že žijem, páč o těch mumbajskejch masakrech psali i v českých novinách. Ady běžel vyměnit prachy.

Autobus stál kousek od hotelu, tam, kam jsme před dvěma dny přijeli. Zvenku vypadal hezky, uvnitř klasika. U zdi, kam chodili všichni chcát, v záplavě odpadků odpalujem předposledního opiovýho a jdem se usadit do busu.

Epizoda „jízda busem“ se blížila hororu. Pokaždý si říkáme, že to byla nejhorší jízda, ale vždy nás překvapí a ohromí jízda následující.

Krátce po usazení na správný místa Ady zjišťuje, že jeho sedadlo, to do uličky, je položený a nejde vzpřimit. Ještě se snažil omluvit pánovi za nim, ten to ale nepochopil a snažil se tu páčku spravít. Marně.

Bus se dost nepříjemně zaplňoval a najednou tam byl zřízenec, že máme blbý lístky a že na našem místě má sedět nějaká holka s malou holčičkou. A my měli jít na dvě prostřední místa na houpačce. Paráda, po tej noci v poušti to bude určitě příjemná cesta. Chvíli jsme se hádali a pak se tam přesunuli.

Místo na tělo: tělo na tělo, místo na nohy: Ady hejbat nemoh, já trochu s jednou. Do busu totiž postupně přistoupilo asi dvacet lidí navíc, celou noc se váleli v uličce, kurevsky natěsno se všema svejma pytlema, vakama, kabelama apod. Před houpačkou se ke všemu kupily největší zavazadla.

Docela to foukalo, takže bylo snesitelně, až na tu propukající rýmu. Celkově mohlo v busu jet kolem 80 lidí. Mělo to ale jet jen jedenáct hodin, nic moc se nedalo dělat, tak jsme to vydrželi.

Středa, 3. prosinec, Palitana

Asi v pět ráno jsme dojeli do Ahmedabádu na sockovskej busák. Na zemi chrápali lidi, ale jinak tam panoval čilej ruch. Dali jsme čaj, já měl rýmu jako trám. V šest nám navazoval státní autobus do Palitany. Mělo by to trvat asi pět hodin. Před náma seděla podivná bílá divoženka s kufrem na kolečkách.

Pár kiláků před Palitanou se z placatý krajiny vztyčovaly jednotlivý vysoký hory. Na některých byly i menší chrámy. Jeli jsme kousek vedle velkýho, ale silně znečištěnýho, jezera a kolem jedenáctý vystoupili na státním busáku v Palitaně. Ady byl špatnej, že má něco s prdelí a že tu nebudou hotely.

Jeden stál ovšem hned naproti busáku, cena 300 INR se v dané situaci zdála v pohodě, takže se za chvíli ubíráme do velikého pokoje v přízemí. Jak se později ukáže, je to téměř nevyčerpatelný zdroj komárů.

Ady kontroluje stav poškození zadnice, vypadá to mizerně. Ti velbloudi mu ale dali. Chvíli se zabydľuju a pak ho nechávám se svým nechutným zraněním a jdu okouknout blízký okolí a nakoupit potřebné věci, jako vodu, cigá a gázu. Ve vedlejší uličce dávám za 3 INR doslova náprstek čaje a seznamuju se s klukem z krámu s cementem. Údajně nejlepším bílým cementem na světě.

Na pokoji se pak povalujem, čtem a já píšu. Jako kulisa hraje na opačné straně pokoje bedna, takže je na ni tak tak vidět.

Po pár hodinách máme hlad. Ady oblepuje inkriminovaný místo a jdem se pokusit sehnat něco nezabijáckého k snědku. Bohužel, jediná vývařovna (prej cheap and best) je sice kousek od našeho hotelu, ale mají tam jen ty ukrutně pálivý omáčky na tháli, cibulky, papriky, rejži a dva druhy čapátí. A jogurt. Dostáváme to komplet, ale například já tomu moc nedám, jen rejži s trochou těch pálivejch sraček a čapátí. Zažírám to cibulkou a ještě zblajznu půlku jogurtu. Ady dostává nášup rejže, ale těm omáčkám taky úplně nepodleh. Vracíme toho tři čtvrtiny. V jídelně to nějak vře, chlápek co přišel něco křičí, je asi na něco nasranej, takže cálujem 80 INR a mizíme.

Venku je svinský vedro. Kupujem vodu a zalezáme do našeho megapokoje. Vyčilujem.

Odpoledne je nám jasný, že s večerí to bude stejně napíču jako s obědem, páč Adyho hned stihla sračka. Trochu se vzmátořim ze špeka a jdu ven něco koupit. Hlavně taky kupuju lístky na pátek do Bombaje a náplast pro Adyho k přilepení gázy k prdeli. Beru taky oplatky a vody. Když to na pokoji sežerem, je Ady nasranej, že jsem toho koupil málo, a jde ještě pro další dobroty. Přines oplatky, marmeládu a nějaký jakoby buchty.

Průběžně zabijim komáry. Docela se vypracovávám a mlátim je v letu, až mam krvavý dlaně plný placatejch mrtvolek. Od devíti dávají Terminátora. Je to s anglickejma titulka, tak to trochu dáváme. Poslední bitva s komáry a spánek. Chytře se mažeme repelentem, tak jsem na to zvědav.

Středa, 3. prosinec, 11:45, Palitana, hotel Shrivak

Ady má rozedřenou prdel. Ti kamelové mu teda daly. K tomu asi osmnáct hodin v busech v ně úplně ideálních podmínkách. Maže to gelama, koupil jsem nějakou deluxe gázu, tak se mu snad prdel rychle zacelí a zahojí, abysme mohli podniknout výstup na místní horu s nějakjma chrámama. Venku je hic jak prase, vypadá to, že je tu vedro i v noci. Mam hlad.

Čtvrtek, 4. prosinec, 10:10, Palitana

To jsou kurvy! Přesunuli jsme se do jinýho hotelu, kde mi včera tvrdili, že mají double za 150 INR, ale když jsme teď vyplnili asi čtyři papíry, chtějí najednou 400 INR. To je o kilo víc, než kde jsme spali, načez odcházíme pryč a ať si to tam přeškrtají. To se jim nějak nezdá, tak povídám za 200, ale nakonec, ty svině, dostali 300 INR. Je to holt neustálej boj.

Po snídani chcem vyrazit na ten kopec s chrámama.

...asi 11:30

To nevzhledný hulení, kterýho nám zbejvá tak na špeka, docela dává. Až se Ady vysere, vyrazíme na tu horu smrti. Vypadá totiž kurevsky vysoká, tak tam snad v tom žhavým odpoledni dolezeme. Dva kiláky pod kopec máme jet rikšou. Jezdí tu zvláštní, takový větší, otevřenější a vyšší. Ady má tu bolavou prdel, tak si to chcem co nejvíc ulehčit. "

Jsem naplech. Asi jdem, slyším splachování...

Čtvrtek, 4. prosinec, Palitana

Ráno, tedy přesně v deset, se stěhujeme do asi 150 m vzdáleného hotelu. Vypadá trošku lidštějš, stěny jsou tu krásně růžový, ale cena je nakonec stejná jako v předešlém hotelu a je tu větší vedro. A taky jsem ráno chytil na posteli štěnici. Asi.

Posnídali jsme buchty s marmeládou a před polednem vyrazili na vysokánskou horu s chrámama, jejíž úpatí začíná na asi dva kiláky vzdáleným konci města. Vzhledem k Adyho problému jsme jeli rikšou, a to až druhou, páč první oslovenej rikšák – zloděj chtěl 50 INR. Druhého nám odchyť kolemjdoucí chlápek s tím, že to bude za 10 INR. Ale i druhej rikšák viděl za našima bílejma ksichtama doláče a požadoval 20 INR. Souhlasili jsme, i když to nakonec byl už jen tak kilák.

Ze zdola vypadá hora krutě. V domnění, že nahoře budou nějaký stánky s proviantem, vyrazíme jenom s 1,3 litrama vody. Dole u brány cáluju 100 INR za jakejsi permit na focení a už šlapeme do prvních schodů.

Je jich asi 400 a přivádí nás na menší, startovací kopeček před horou smrti. Jediná výhoda výstupu je, že je to furt do schodů. Nahoru i dolů cupitají kvanta lidí, bosý holčičky se zakrytým obličejem to berou dolů poklusem. Tučný báby se nechávají vynést na nosítkách. Těch jsou tu nejmíň dva druhy. Buď jdou dva nosiči a na ramenou mají kládu s uprostřed zavěšeným sedátkem. Chytře asymetricky, aby dotyčnej seděl v rovině, když jdou po schodech. Nosiči jsou ve věku patnáct až sto let a každej má asi 170 cm hůl, na kterou zavěsí kládu se sedátkem, když odpočívaj nebo si mění náklad z ramene na rameno. Nosičů je asi stejně jako poutníků.

Druhej typ nosítek je asi pohodlnější. Je to sesle přikurtovaná mezi dvě klády a nesou to čtyři chlapíci. Tuto řešení je zřejmě jediný možný pro vynášení/snášení tlust'ochů a extra starych bab.

Během výstupu děláme krátký pauzičky v četnejch „napájecích“ stanicích, kde maj ale jen vodu z podezřelého vodovodu a tu nemůžem. Výhledy jsou moc pěkný, celý městečko máme doslova jako na dlani. Od čtvrtky kopce začíná bejt vidět docela veliký jezero. Psi se válí všude kolem schodů, v jezírkách se bahní buvoli.

Jde se mi relativně mizerně, páč mam plnej rypák rýmy a ke všemu máme minimum vody. Asi po dvou hodinách šlapání do schodů jsme nahoře na hoře. Dáváme loka vody a jdem skouknout chrámovej komplex.

Je to supr. Na prvním „nádvoří“ se pod stromama mezi vzdušnejma kořenama povalujou a odpočívají nosiči. Mají teda pořádně těžkou rachotu. Prolezáme to, jak se dá, fotim kdeco. Všude ve svatyních sedí sochy svatejch a taky jsou tam asi nějaký hrobky. K těm nosí poutníci kytky a nějaký přírodní barviva a asi je tím pomazávaj. To nevim, neboť my to nedělali, i když barvy nám nabízeli.

V celým areálu se chodí naboso. Spousta lidí naboso absolvuje celej výstup i sestup. Na schodech a pak všude na zemi jsou proto dva bílý pruhy, aby je to tolik nepálilo do chodidel. Rozdíl teplot bílého pruhu a zbytku chodníku je dost znatelněj.

Prolezáme oba dva vrcholy s chrámovejma komplexama, vzdálený od sebe pár stovkama schodů. Kvůli nedostatku vody se bohužel moc dlouho nezdržujeme. Posledních pár rozhledů a vracíme se dolů.

Jde to o dost líp než nahoru, takže to zmáknem zhruba za poloviční čas. Dole toho mam ale už plný zuby, schody mě silně serou, nohy, obzvlášť lejtka, pěkně pálí. Pro prdelní svalstvo jsme, myslim, udělali dnes maximum.

Dole hned dáváme Thumbs Up, vycucneme osvěžujícího kokosáka a dolijem se vodou. Je už asi po čtvrtý odpolední, a tak se snažíme najít luxusní restauraci s čínským jídlem, ale marně. Jediná, ke kterej nás doveze rikšák, vaří až večer a ve zbytku města mají jen zdejší lahůdky.

Hladoví lezeme do jedny z vývařoven vedle řeky, že si dáme vejce. Třeba nějakou omeletu. Mezitím, co jde Ady ven koupit cigá, dostávám jakejsi guláš, kurevsky pálivej, ale těch pět kousků masa v něm vypadá dost dobře. Pravděpodobně vodní buvol. Zažíráme to rejží a vajíčkama natvrdo. Samosebou s chilli.

Cestou k hotýlku jsme vykalili několik limonád, protože bez nich už si den ani neumíme představit. Před setměním jsme ještě vyběhli na ulici nakoupit ovoce a oplatky a čtením vyplnili zbejvajíc čas do usnutí.

Čtvrtek, 4. prosinec, 22:30, Palitana, hotel

Je vedro jak pes. Na stropě se točí větrák, ale na noc ho budem muset vypnout a to pak bude opravdový peklo. Sem tam tu prolítne komár, ale v tom průvanu se těžko zasahujou. Jsme pěkně utrmácený z výletu na svatou horu. Kurevskej kopec v kurevskym počasí s kurevsky ucpanym nosem. Ovšem co jsme tam viděli, bylo přímo krásný.

Výhled z hory čníci nad městem je úžasnej po celou dobu výstupu i sestupu. Cirka 3600 schodů. Horko příšerný. Chrámy nahoře boží.

Pátek, 5. prosinec, 10:15, Palitana

Sedim v hloučku kluků ve stínu palitanskýho busáku. Adyho jsem ztratil při hledání vhodnýho místa na vykouření brka. Snad se tedy ještě setkáme. Docela mě to sere, páč špeka bych dal a do Bombaje, kam nám to v jednu odjíždí, ho vézt nechceme. Kluci jsou dost dotěrní. Už asi šestkrát jsem nahlásil jméno a Czech republic. Je to pruda. Vedro je jako kráva. Chlapci jsou asi 30 cm od mýho ksichtu. Jsou to dementi. Do deníku čumí, jako by to uměli přelouskat.

Pátek, 5. prosinec, Palitana – Bombaj

Check-out byl nehorázně brzy, už v devět. Vykulili jsme se tedy ven a volným krokem došli těch 200 m na busák. V krutej nádražní jídelně jsme posnídali čaj a oplatky, pozorující při tom vrabce, jak uzobává z hromady jakejchsi vysmaženejch brambůrků. Odjezd do Bombaje měl bejt asi ve 14 hodin, tudíž jsme měli času fůru a v kapse tlačil ten poslední opiovej megašpek.

Prolezli jsme roštím k řece, kde se na kvetoucích křoviskách napájely velikánský moucho-čmeláci. Ady se s tou prdelí ještě necítil na akrobatický kousky při zdolávání asi metrovýho splavu, takže jsme se asi na hodinu a půl ztratili. Já se potuloval po přílehlým krchově a pak jsem čekal ve stínu na busáku, Ady chodil kdesi na druhaj straně řeky.

Po menší hádce, potom co jsme se zas našli, jsme se vrátili ke hřbitovu a vyhulili tam v klidu a stínu opiáčka. Zajedli jsme to granátovým jabkem a pomerančem a bylo dobře.

Mohlo bejt kolem poledne, čas oběda a já náhodou objevil nedaleko takovej jakoby lepší hotel s restaurací, kde jsme pojedli tomatovou polívku a rejží. Ta byla tedy obzvlášť hnusná. Po jídle jsme se přesunuli k cestovce, pili colu a čekali, až dorazí bus.

Přijel s asi půlhodinovým zpožděním, ale byl pěkněj, kompletně spací. Vylezli jsme do horní dvojkoje a pěkně vyčilovali. Krajina docela pestrá, napřed kopečky, jezírka a pole, ale za Bhavnagarem to byla už jen brutální placka. Tráva a nic kam až oko dohlídlo. Večer běžely filmy, strašný píčoviny s krásnejma herečkama.

10. prosinec, Goa, pláž Colva

Dost naplech. Kingfish k večeri, flaška portskýho, kešu kořalka a asi pět piv tady na pláži.

Středa, 12. prosinec, ráno

Jsme už asi čtvrtaj den v Goa. Je mi nějak blivno. Asi po včerejší pitce. Zkurvenej chlast!

Sobota, 6. prosinec, Bombaj

Z busu nás vysadili za svítání. Údajně poblíž čtvrti Dadar, odkud by měly jezdit busy do Goa. Po pár poptáních to ale vypadalo, že to bohužel jezdí odněkud jinud a to asi odtamtud, kde měl náš bus konečnou. Pruda. Loudáme se podél hlavní highway, pořádné silnici, která na pylonech prochází asi celou Bombají. Pod ní parkují mraky rikš, aut, někde chrápu lidi. A nejspíš samozřejmě i bydli.

Vymejšlíme, jak se dostanem na ten busák. Tágař chce hrozně, sice by slevil na půlku, ale stejně je to moc. Nákej kolemjdoucí dědek ale najednou povídá, že někde za kruhákem jsou cestovky a ať to zkusíme tam. A taky že jo. Je jich tam jak sraček, takže volíme tu nejlacinější a kupujeme lupeny na 14:30. Bláznivej poskok nám prej ukáže, odkud to odjíždí, takže za nim běžíme asi půl kiláku v plnej polní a začínajícím pařáku. Přestože mu Ady na začátku říká, že to najdem sami a ať s náma nechodí, chce nakonec bakšiš. Po krátkej hádce nedostane nic.

Lístky tedy máme, potřebujem ještě pořešit výměnu peněz. Snídani dáváme v rohovej jídelně poblíž cestovek. Omelety, pečivo a čaj. Pohoda.

Ulice ze zaplňují mobilníma stánkama, prodejcem všeho možnýho a lidma různýho vzezření. Vedle chlápka s velikejma balíkama asi tabákovéjch listů dáváme cígo a mangovej nápoj. Ady má furt ten šlic na zadku, tak to jde na zlej veřejnej hajzl pořešit, já dávám v protější jídelně čaj a limo. Asi 10 minut trvá, než to dotlačí. Pinglů je tam asi pět. Magoři.

U jednoho pouličního ševce si Ady nechává sešít sandálu. Pán to má hned, dokonce to vypadá, že to bude i držet. Jeho tři základní nástroje: šídlo, jehla a speciální obloukovéj řezák jen kmitají.

Pak se po kratším, asi hodinovym, poptávání konečně dopídíme k výměně prachů u nějakýho zlatníka. V bankách to pochopitelně nejde. Týpek, kterej nás ke „směnárníkovi“ dovede, říká, že jsme určitě happy a ať mu dáme sto rupií. Ady mu místo toho cpe brožuru o ČR, hádáme se s nim, až nakonec povolí a mizí. Máme prachy, a tak se můžem jít najíst.

Vybíráme líp vypadající restauraci, možná až moc. Klima běží na plný koule, fičí na mě. Nóbl podnik, svíčky na stole, pinglů asi osm (jen na place), míst k sezení asi 25. Dostali mi, musel jsem furt smrkat, byla mi zima a potil jsem se. Prostě klasika. Ale jídlo bylo dobrý, s kešu oříškama, a bylo ho hrozně.

Pak jsme se ještě trochu poflakovali pár ulicema kolem hlavní dálnice a popíjeli mangonápoje asi až do čtvrt na tři. To jsme došli před jakejsi hotel, kde nic nebylo a tam měl údajně přijet ten bus. Měl tedy hodinu a půl zpoždění, ale dorazil. Během čekání jsme klábosili s klukem invalidou, co jezdil na kuse prkna s kolečkama, ale byl docela v pohodě, ani prachy moc nechtěl. Dali jsme mu jen jedno cígo, páč druhý už taky nechtěl. Asi po 20 minutách odjel, odstrkávajíc se rukama, někam dál.

Bus byl spešl. Nad každou dvojsedačkou visely ventilátory, který našťestí lidi moc nevyužívali. Vedro jako kráva. Zácpy úděsný, první úsek skrz „centrum“ jsme víceméně jen stáli. Po krutej třičtvrtěhodině to trochu rozjel, aby za hustym mostem přes záliv moh na hodinu zastavit a nakládat na střechu nekonečně krabic s jabkama.

V busu byl vzduch na zblití, ale pěkněj, sice trochu omezenej výhled na věžáky. Některý ještě stavěli pomocí ohromně vysokejch a smrtelně vypadajících bambusovejch lešení. Slunce pomalu zapadalo, až úplně zalezlo za předměstí Bombaje, kde vzduch pořád nepříjemně štípal do nosu. Příměstský vlaky jezdily narvaný lidma visícíma mezi vagónama, do busu sem tam přibýlo pár cestujících a na mě furt padaly bágly vyskládaný v uličce.

Při první pauze jsme se trošku pobavili s holkou z Reichu. Přijela včera do Bombaje, nabalila se na jeden anglicko-holandskej pár a jede taky do Goa. Kam taky jinam.

Večer pouští film, zdá se mi nějak strašlivě dlouhej, ale po 2-3 jsme radši zavřel oko, takže vlastně nevím. Tu Bombaj v roce 2050 jsem prostě zaspal.

Neděle, 7. prosinec, Goa

K ránu jsme přijeli do Panaji. Všude rostly palmy obsypaný kokosama a krajina byla pěkně zvlněná, zarostlá bujnou vegetací. Na busáku jsme vypili mikročaj a za pár desítek minut nám odjížděl bus do Margaa.

Margao vypadá pěkně, zazelenalý městečko s pěknějma, ale rozpadajícima se barákama, mezi nima palmy a různý tučnolistý stromy, všude odpadky a hnusná voda v kanálech. Z různých možností jsme se umluvili, že na pláž pojedem do Colvy a uvidíme. To bylo asi 8 km, ale socka tam jela 40-50 minut.

Skoro celou cestu to projíždělo jakousi v lese roztroušenou vesničkou, stavělo to každejch deset metrů. Nebudou přece chodit zbytečně pěšky, když jim bus zastaví kdekoli. V lese převládali kokosový palmy, veliký stromy se vzdušnejma kořenama a pak resorty. Většinou opuštěný. Směrem k moři se zástavba zhušťovala a stromy řídly. Vesnička samej krámeč s kravinama a hospody. Šli jsme hned na pláž, která začíná za můstkem přes špinavou říčku, hned u točny autobusu.

Pláž jako kráva. Písečná, sem tam vytahaný loďky, v horní části po sto metrech hospody. Zalezli jsme hned do tý první, dali čaj a vaječnou omeletu. A pak začalo dnešní shánění hulení. Během dne jsme obcházeli různý knajpy, dávali piva, kořalky z kešu a ptali se po hulení. A nic. Vůbec. Hrůza.

Když už jsme se smířili s tím, že nic nebude, byl jsem už docela vykalenej. Ubytovali jsme se v domu asi 150 m od moře, mezi kokosovejma palmama za 300 INR na den. Moc se chlapci nechtělo, ale pak povídal, že v Česku jsou na tom lidi bídně a že tedy ty tři kila budou OK.

Je to pokojík 3 x 4 metry, s hajzlíkem a sprškou. Prej no moskytos, ale za barákem teče břečka a jsou tam nějaký bažiny, tak tomu zrovna moc nevěříme.

Zbytek dne probíhá kalba piv. Při večeri, jíme výbornýho žraloka, se sčuchneme s partičkou mlad'áků z Chenai a kalíme společně. Přesouváme se do jiný knajpy a kupujem lahev jakýsi kořalky. Kluci sice nehulí, ale slibujou, že zítra pro nás něco pořeší. To se však nestane.

Pondělí, 8. prosinec, Goa

Dnes je jedinej den, kdy jsme se koupali v moři. Teda asi 10 minut každej.

Celej den jsme vyčilovali, sem tam něco popili, snědli, požrali dalšího žraloka. Bylo krásně teplo a s slunečno. Prostě klasická dovolená u moře. Ady při koupání utopil hodinky z Moskvy, ale já na revanš našel v písku kricifix. Naštěstí jsem objevil, že ve foťáku jsou taky hodiny, takže čas máme i nadále podchycenej.

Po západu slunce jsme na pláži vypili piva a vykouřili nějaký cigára. Hospody rozsvítily louče kolem předsunutejch zahrádek, takže to bylo takový romantický.

Úterý, 9. prosinec, Old Goa

Dneska jsme jeli na vejlet do asi 30 km vzdálený Old Goa. Napřed busem hodinu do Margaa, pak dalším do Panaji a dalším do Old Goa. Bylo krásně. Kolem cesty palmový džungle a jezírka s rejží.

V Old Goa toho moc není. Je to takový turistický místo, hlavně asi pro místní křesťany, páč jediný co tam je, jsou dva ohromný kostely a pár pěknějch velikejch stromů.

Tak náč jsme to prošli, ofotili, skoukli řeku, kde nám furt nabízeli šachy a jiný kokotiny a v jedne restauraci popili fresh lime sodu.

Busem jsme se vrátili do Panaji, což je docela díra, ale jsou tam pěkný baráčky a řeka. V dost nóbli zahradní restauraci jsme snědli nudle a vykalili pivo.

Do Colvy jsme se vrátili odpoledne. Po krátké rehabilitaci na cimře jsme zašli do cyber café, pak do hospy vedle na portský. Který je tu kurevsky levný a je škoda ho nekalit.

Večer jsme v naší oblíbený plážový restauraci pojedli kingfishe, páč už nám nechtěli uvařit žraloka, že ho jíme furt. Vyžahli jsme k tomu lahev portského a ňáký piva.

Středa, 10. prosinec, Goa

Ráno nám bylo krutě blbě. Sračka vodní, zřejmě z kingfishe a chlastu. Kurva, měli jsme si dát toho žraloka!

Celej den jsme stonali na pokoji, akorát jsme se zmohli dojít pro vodu a ňáký sušenky.

Pátek, 12. prosinec, tak kolem 19:30, Hampi

Je vedro, voda v improvizovanéj koupelce neteče, to nasere. Musel jsem se polejvat vodou napuštěnou v kamennej vaně. Děcka a ženský řvou za oknem, je jich tu plno, řádnej rodinnej podnik. Večeřeli jsme před chvilkou na dvorku vedle. V restauraci před hotýlkem sedí dost bilejch tváří. Sračka celej den nic, asi mam střeva zatáhlý těma imodiama.

Pátek, 12. prosinec

Ráno, asi ve 4 hodiny, nás vzbudili kokoti odnaproti. Něco už v tak časnou dobu řešili. Dospali jsme asi až do devíti, dali showera a chleba s 5 g sýra k snídani u nás v hotelu.

Vyrazili jsme na první obchůzku mezi balvany, akorát v tom hicu před polednem. Vzali jsme to do toho největšího komplexu chrámů v centru vsi. Zatáh jsem 50 INR za foťák, ale vyfotil jsem akorát slona, pár opic a jinak nic zajímavýho. Ke všemu se to slonisko fotit nesmělo.

Prolezli jsme to křížem krážem, fakovali vnucující se official guidy, very cheap and important, jen jsme si zakoupili mapičku okolí. Pak jsme sešli dolů k řece, kde to bylo boží. Otevřela se nám krajina plná kopečků posetejch obřima šutrákama, dole při úpatích se zelenal pruh palem, šutry jak prase všude v řece. Indové se v řece omývali, akorát na bezpečnost dohlíželo až moc fízlů.

Poledne na krku. Hlad a žízeň nás zahrnaly do střešní restaurace, kde jsme poobědvali výtečný lasagne a popili fresh lime sody. Čekací doba na jídlo se protáhla na ¾ hodiny. Po jídle si Ady cestou na pokoj opět kupoval kalhoty. Ve třetím krámě už mě sral, tak jsem šel na cimru sám, balit brko a psát deník.

Pozoruhodnosti jsou tu roztroušený po větším prostoru, tak si odpoledne půjčujem kola. Ady napřed sliboval, že to bude 40 INR za obě, ale týpek se vzpouzel, že si nerozumněli. Dostal tedy 80 a jeli jsme.

Horko jako kráva, jedeme tedy pěkně v klóbrcích, Ady v kraťákach s roztrhnutou prdelí. Vedeme si to do kopce nad ves. Kola nemají převody a váží tak 30 kg. Kolo do osmy, přední plášť totál. Jak se ukáže, bude to největší problém.

Okolí je parádní. Všude ohromný balvany, palmy a rozpadliny ňákejch chrámů. Projíždíme banánovejma plantážema, pod takovejma obřima kamenama, co jsou o sebe opřeny, a až na to vedro a nízkou sedačku je to supr.

Asi po pěti kilákach jsme hledali opuštěnější místo pro zhulení mozků, přičemž jsem zjistil, že mam prázdný přední kolo. A já jako bych to od začátku tušil a říkal si, jaká to bude pruda vracet se pak zpátky. Dali jsme špeka pod stromem s výhledem do široka. Ady mi nechal vodu a jel napřed, já ved to posraný kolo pískovou pěšinou domů. Až na to vedro to nebylo nejhorší, ale přece jenom bych radši jel.

V půlce cesty mi zastavil rikšák a už by mi nakládal kolo do rikši, ale snažil jsem se mu vysvětlit, že se kocham a že ty dva kiláky dojdu.

Docela zdrcanej jsem tedy nakonec dorazil. Pán kol chtěl 10 INR za každou z asi pěti děr v tej hnusnej duši. V kombinaci s tím pláštěm sem se i divil, že jsme dojel tak daleko.

Trochu jsem na něj spustil česky, načež se ptal, jestli chci, nebo nechci zaplatit. Řek sem, že nechci a šel jsem vedle do ubikace.

Po kraťoučkým odpočinku jsme vylezli vedle do restaurace a navečeřeli jsme se. Adyňákýho nepálskýho pokrmu, já povznesen obědem opět lasagne. Proti restauraci jsme nakoupili pár pohledů a šli jsme skouknout net. Protože to Adyho jídlo bylo dobrý, ale malý, zalezli jsme ještě do jídelny, ve kteréj jsme večeřeli včera v noci, a Ady se dorazil biriyánama. Já dal asi po měsíci kávu. Instantní, nic moc.

Večer na pokoji jsem zprovoznil odpuzovač komárů, tak jsme zvědaví. Vedro bylo.

Neděle, 14. prosinec, Mysore

Za svítání přijel bus do Bangalore. Busák je šikovně hned proti vlakáči, takže po vysrání ve veřejnejch a houfně navštěvovanejch hajzlech a malym čajíku asi hodinu kupujeme lístky na 23. prosince do Kolkaty. Proběhlo to docela hladce, vlak co jsme chtěli, byl ještě trošku volnej.

Ve sladkost'árně mezi oběma nádražíma snídáme čaj a buchtu. Kouříme, ačkoliv je tu už taky zakázaný kouřit na veřejnejch místech i v restauracích. Přeplněným sockobusem jsme pokračovali tři hod'ky do Mysore. Snažil jsem se dospávat noc, ale projížděli jsme pěknou krajinou, kterou jsem po očku sledoval.

Město vypadá celkem dobře, samej park a stromy. Blbý bylo, že jsme museli celej den vláčet bágly, což v tom vedru nebylo nejpříjemnější. Pojedli jsme v jídelně u autobusáku biriyány a šli do parku.

Celej den jsme pak chodili po městě, sem tam něco popili a pojedli. Oběd jsme opět vyřešili biriyánama, tentokrát kuřecíma. Dost pálily, mrchy. Městečko jsme pěkně prochodili, obhlídli celkem honosnej palác a na půl osmou jsme byli zpátky na busáku a vydobývali místo v busu do Kočínu. Pro lupeny nás posílali od čerta k ďáblu, každej zřízenec povídal něco jinýho. Nakonec jsme je zakoupili až v autobuse a bylo vykydáno.

Jeli s námi tři Poláci, dvě holky a kluk. Konverzace minimální. Sedadla šly pěkně sklopit, takže jsem zašpuntoval uši a snažil se spát. Řek bych, že to docela ušlo, ani to skoro neskákakalo.

14. prosinec, Mysore, Karnataka, asi 13 hodin

Je po cigáru pod vějířově rozložitějma korunama mohutnejch stromů v parku kousek od busáku. Není tu úschovna zavazadel a v žádnym hotelu nám je, ty kurvy, nechti schovat. A páč mam ze včera ňáký horký ramena a pálí mi, když nesu batoh, na toulky městem se těším i netěším. Večer chcem jet na jih do Kočínu, snad poplašíme volnej bus.

Noční jízda z Hospetu byla úděsná. Měli jsme dvojlůžko, ale to vzadu nad houpačkou, takže bylo úzký, ale dlouhý přes celou šířku busu. Ve dne by to byla pěkná podívaná. Celej problém tkvěl v kvalitě vozovky. Ta byla strašná, samá díra, velká, větší, větší, strašná. Občas jsem vylít 20 čísel nad postel, nadnášel jsem při tom foťák a levou nohou jsem byl zaklíněnej za tyč, abych se nevysouval ven a na Adyho nohy. Byl jsme dost vochrápanej, ani jsem nemoh otevřít oči, ale furt jsem skákal a bál se, že se zkurví ten foťák.

Prostě rány hrozný, ke všemu celou noc nestavěli, tak se mi chtělo dost chcát, Adymu hrozně. Šel tedy za posádkou, ovšem byly zamčený dveře do kabiny (tedy i my všichni) a v kokpitu byl jen řidič, co řídil. Takže nic.

Asi v půl pátý ale zastavili, sice nám neodemkli, ale jeden chasník taky chtěl chcát a jak se ukázalo tak spousta dalších lidí taky, takže nám nakonec někdo odemknul.

Asi 16. hodin, další park s obřima fikusema

Ramena bolí. Naštěstí je dneska snad poprvé trochu oblačno, takže není takový vedro. Před chvílí mi nějaký černý bratr chtěl prodat asi gram heny. Slevil sice z 2400 na 400 INR, ale byznis přesto neproběh. Říkal, že má kšeftů hafo, že je to good business prodávat tu hašiš a že má kvalitní zboží z Manali, hodně měkký a nejlepší. Měkký to bylo až až, nechtěl, abych to rozbaloval, že bude problém. Furt někomu volal, nebo to aspoň předstíral.

Imrvére pojídáme oplatky, nejlíp z kešu ořechů, asi za 4 Kč. Jsou přímo návykově lahodný. Kolem po zemi pochrápávají lidi. Došly nám papírky, velká pruda, když jedem do míst, kde by mělo bejt hulení.

Pondělí, 15. prosinec, Kerala, Kočín, asi před polednem

Sprchování a relax na luxusním pokoji v Kočínu. Pan majitel má velmi luxusní manželku a pokoj nám slevil z 300 na 200 INR, tak jsme spokojený. Pár roomů jsme předtím chtěli za 150 INR, ale to zas nechtěli oni.

Dopluli jsme sem lodí asi za čtvrt hodky za 1 Kč. Jmenuje se to tu Fort Kočín, ale pevnost jsme zatím neviděli, jen pěkný baráčky kolem kanálů s jedovatou vodou ve starým městě.

Sehnali jsme krátký papírky.

Pondělí 15. prosinec, Kočín

Dojelo to asi hodinu po svítání do Ernakulam na jakejsi zastrčený busák. Koukli jsme do LP k Polákům, ale žádný moudra jsme nepochytili. Jedna z Polek měla průsvitný kalhoty a černý kalhotky. Oni zamířili bůhví kam, my dle intuice a Adyho chatrný paměti k přístavu loděk, abysme mohli přeplout do Kočínu. Cestou jsme v zapadlej uličce u dvou starších chlápků posnídali čaj a omeletu.

Lod' jela asi za čtvrt hodky. Předtím proběhla slušná tlačenice při nákupu lístků. Všichni předbíhají, úplně nepokrytě. Plujeme asi 20 minut, lidí frčí dost. Ke konci je vidět pár lítacích ryb.

Chvíli tak jdeme pěkným starým městečkem, posloucháme nabídky nadháněčů pokojů a zvesela se potíme. Ubytováváme se ve velkém pokoji v baráku kousek od moře. Sprchy a jdeme brousit ven. Pláž je dost o hovně, v moři plave spousta bordelu, hlavně nějaký nechutný rostliny. Těch tam jsou kvanta a ty hovada se mezi tím koupají. Procházíme kolem rybářů s velikejma sítěma. Takovej čeřen 10 x 10 metrů, zavěšený na dlouhým rameni. Celá konstrukce je dřevěná a poměrně jednoduše řešená. Chvíli pozorujem asi tři sítě, ale vytahujou víceméně hovno.

Jídelny se tu značí jako hotely, takže hledáme hotel, kde by měli něco i pro nás. Byl to dost pajzl, podávali převážně jedno jídlo: smaženou ryбку, rejži a nějaký sračky k tomu. Dali to i nám, ale my nemohli. Sračka by jistě dlouho nečekala. Dali jsme si biriyány, zase jiný, s kusem kuřete a vařeným vejcem. Pálily dost.

Chlapům vedle u stolů na požádání přidávali z kýble rejži a z druhýho, klasickýho plechovýho, jim to polejvali jakousi bílou řídkou sračkou. Jak to žrali těma rukama, tak to moc vábně nevypadalo. Ady si asi šňupnul zrnko rejže, takže dostává lehkej kašlací záchvat, zbytek jídla necháváme a mizíme.

Trochu to ještě obcházíme, ale je moc vedro, tak kupujem nějaký pití a jdeme vyčilnout na cimru. Oplachujem se a po pauze odcházíme ven.

Před kostelem, kousek od bydlení, dostáváme od nějakých pomatenců jednoduchej plánek městečka. Moc tam toho není, ale nic jinýho stejně nemáme. Procházíme to sem tam, docela dálky, je pěkný, jak je to tu všude zarostlý, odevšad trčí palmy, fikusy a veliký porostlý stromy.

Na pláži dáváme na šutrákach brk, hned po něm se kolem nás seskupuje bandička mladíků, tak radši mizíme.

K večeři máme pálivý buvolí jakoby guláš s dobrým, takovým bledým chlebem. Docela mě pálí prsty z pantoflí a je pozdě, tak to točíme zpátky. Stavíme se pořešit net, nakoupíme kvanta oplatek, bídíska na otest a mango, ze kterýho se po rozkrojení vyklube mdlej meloun. Ten nežerem a vyhazujem.

Před našim barákem omylem sklouzávam do odpadní stoky, co vede kolem hradby. Je to tak 45 čísel hluboký, ale smrdí to slušně. Naštěstí mam jen malej škrábaneček, ale až pod kolenem, tak snad přežiju. Na pokoji se krutě sprchuju a peru boty a kalhoty.

Chvilí jíme dobroty, mlátíme komáry a jdem chrápat. Vedro je.

Úterý, 16. prosinec, Alappuzha

Překvapivě jsme se vzbudili asi v deset. Já ved v noci tvrdej boj s komárama, ale je to peklo. Přikrytej čímkoli se spát nedá, elektrickej odpuzovač se moc neprojevil a repelent ve spreji došel, když se Ady trošku ostřík. Pokoj, tedy takový apartmá, bylo navíc samá fuga ven. No nic, prostě mě seštípali.

Při oblékání, po sprše, sraní a balení zjišťuju, že jsem si včera při pádu do kanálu nepěkně rozpáral kalhoty. Naštěstí až pod kolenem, ale vzalo to i kapsu, ve kterej nosim prachy. Vypadá to, že půjdou zašít.

Venku už je pod čtyřicítkou, s báglem jsem zas jak prase zpocenej, jdem na snídani. Napřed lezem do jednoho hotelu, ale mají jen normální jídla, pán nám furt cpe ani nechci vědět co, tak tu dáváme jen čaj a na zkoušku placku a rejžovou placičku idli. Ta je dost mdlá. Kousek dál kupujem repelent. Pan lékárník furt kecá, jak je přírodní, že ho v Kérale kupujou všichni, ale taky stojí pěknějch 150 INR. Berem ho, páč jinej nenabízí, a ve vedlejším žracim hotelu dáváme omelety a čaje. Je to tam, kde jsme včera jedli ty biriyány.

Měnim prachy za bídnejch 36,5 INR za 1 USD a jdem honit bus do Koththayamu. Někdo říkal, že nejzdí nic, jinej nás zas posílal někam jinam na zastávku busů. Napřed tedy jedem jedním pěkným busem bez oken, ten nás vyhazuje u mostu přes záliv. Máme jít ale čekat na další bus kousek dál. Jenže furt to nejede, nikdo nic neví. Po chvilce lezem do nějakýho busu, ale když zjistíme, že ten jede někam do prdele, hned vystupujem a po limonádě, v krutym vedru, se vracíme k mostu a jedem do Ernakulam.

Asi po hodině (je to asi 10 km) jsme na jakýmsi autobusáku, kde se chvilí pídíme po spoji do Kottayamu, ale nikdo zas neví. Týpek nám za chvilí radí, ať jdem přes cestu na druhou stranu, kde je taky busák. Je to rada nad zlato, páč tam po chvilce sedáme do slušnýho autobusu, kterej jede, kam potřebujeme. Je to asi 70 km.

Cesta je to boží. Lesy prorostlý skrz naskrz bujnou vegetací, vesničky v horách rozesetý mezi stromama a parádní rozhledy na prales. Přemoh jsem i spaní, abych moh čumět z okýnka. Teda z díry, kde normálně bejvá sklo. Špunty v uších, brejle na ksichtě, aby mi něco nevlítlo do očí. Párkrát se pokouším fotit, ale z toho busu je to mizérie. Jediná výhoda je, že tam není to sklo.

Na místo přijíždíme asi v půl čtvrtý a máme strach, aby ještě jela loď do Alapphuzy. Je to normální linka a nevíme, jestli ve tmě jezdí. Berem tedy prvního rikšáka a za nechutnejch 40 INR nás veze pár kiláků na přístaviště lodí. Je to pod takovým mostem, pod kterým parkuje hustej dřevěnej hausbót. Voda nevypadá vábně, nicméně se v ní naproti koupou chlapíci. Normálně se mejou.

Jedna loď nám samozřejmě akorát ujela, takže čekáme asi hod'ku, než pojede další, poslední a to v 17:45. Během čekání poznává Ady rikšáka, se kterým se před šesti lety bavil o Kafkovi. Docela dobrý shledání. Za chvilí se objevuje týpek, údajně učitel, kterej jel na motorce po mostě a když viděl u vody turisty, přijel s náma pohovořit. Srandovně furt kejval hlavou ze strany na stranu a mluvil dost potichu. Třetí osoba, se kterou jsme měli kontakt, byl kámoš Adyho kámoše rikšáka a ten se divil, proč Adyho taky před lety neviděl, když on je tu už 15 let. Pak nám nabízí bydlení doma, prej hrozná pohoda a luxus. Na vizitce, kterou

dostáváme, má ale nakreslenej takovej dřevěnej dům na kůlech, takže se mu náš učitel posmívá, ale pán povídá, že to je jen obrázek. Realita je naprosto jiná.

Loď připlouvá s menším zpožděním, lidí bylo tak z třetiny, nastoupili jsme a hned to jelo. Bylo to boží!

Asi třetinu cesty to plulo v pár metrů širokym ramenu, sem tam baráček, děcka se koupala ve vodě. Ženský vedle praly a chlapi myli nádobí. Kolem vody rostou palmy a ten pruh, kde stojí domky je širokej asi 5 až 10 metrů a za nim se rozprostírají ohromný zavodněný pole a dál pak jezera. Bylo to fakt jako z televize. Sluníčko akorát zapadalo, bird watching zajímavej, celou dobu jsme čuměli z přídě lodi.

Pak to vplulo na jakoby jezero, všude ve vodě plavaly trsy kyttek, někde to tvořilo i souvislou plochu a loď tím proplouvala. Nasměrovali to do jednoho z ramen, oddělenýho od jezera uzoučkým pásem pevniny, kde bylo domků už ridčeji, ale byly. Fakt prdel. Život na 5 m širokym kusu země.

Slunce už zapadlo a loď furt plula mezi jezerama. Samotná hladina byla jak sklo, ale s těma kytka a bordelem a bůhvíčím nechutným pod hladinou, vzbuzovala respekt. Nechtěl bych tam plavat za nic. Za tmy se u domečků na vodě rozsvicovala světýlka, v některym domku měli dokonce krámek, což byla prdel. Týpci posedávali na molíčku a nejvíc se měla partička kluků a holek, kteří popíjeli na jednom z hausbótů, kterejch tu kotvila spousta. Některý z nichy byly dost veliký a asi luxusní. Během plavby z lodi vystupovali u jednotlivých domků lidi a po pěti krocích po pevnině stáli u dveří.

Do městečka jsme připluli za tmy, asi v osum. Už během vyloďování na nás kluci vystrkovali vizitky s ubytováním, jeden dokonce slíbil hulení, ale málo se snažili, tak jsme šli dál.

Za chvíli nád odlapil mladej kluk, hroznej vyzáblík, že má za 250 INR krásný bydlení a že by asi bylo i za 150 INR, který nabízíme my. Hulení prej bude dobrý. Bylo to přes můstek a 100 m při vodě. Pokoj v poho, postel tam byla velká. Komáří budou.

Nechali jsme si věci na cimře a vypadli do města na jídlo. Právě tam probíhala jakási sláva, ohromně blikající a svítící cosi uprostřed, neméně oslnivá, otrášená byla celá část jedny ulice s bazárkem.

Centrum je malinký. Obešli jsme to a v jednom z hotelů povečeřeli biriyány. Výborný, dost pálivý. Během jídla dorazil do jídelny takovej pomatenec, byl to Švýcar, koukal a ptal se, jestli je to dobrý. A jestli si může přisednout. V ruce furt třímal červenýho průvodce Kéralou. Dal si taky biriyány a sežral i tu zrzavou, strašně pálivou břecku s něčim. Povídal tak vážně, že ta tedy páčila trochu extrémně. Vypili jsme čaj, kterej asi taky páčil, a vrátili jsme se na pokoj, kde by mělo bejt ňáký to kouření.

V baráku neni ani noha. 10 minut nato vypínají v celej ulici proud. Zapalujeme na verandě před pokojem svíčku a ciga. Za chvíli přichází kluk a slibuje, že brácha za chvílku dorazí. Taky že jo a dokonce fakt za chvílku. Než ale stačil s těma výkrutama dojít k tématu hulení, přišla Švédka, která je ubytovaná vedle nás a je hnusná. Páč nejde ta elektrika, zvou ji týpci-bratři, ať si přisedne a na hulení opět nedošlo.

Za pár minut ale starší brácha vymyslel, že by to mohlo proběhnout v bezpečí našeho pokoje, tak jsme tam zapadli a koupili 10 novinovejch balíčků docela dobrýho hulení. Chtěl 75 INR za pytlíček, kde mohlo bejt tak pod gram. Jsou tam samozřejmě semínka a je to navíc takový zavlhlý jako všechno tady a blbě se to balí. Ale dává to.

Jdu spát. Už je možná k půlnoci a ráno vstáváme v 7:30. Pojedem celej den lodí. Nejspíš s turistama a za 400 INR na osobu.

Středa, 17. prosinec

Ráno jsme trochu zaspali, vstali jsme v osum. Dali jsme sprchy. V hotelu nebyla zas ani noha, tak jsme odešli, abysme si koupili lístek na tu plavbu. Stálo to těch 400 INR, bágly jsme nechali v agentuře vedle lodi a šli snídat a nakoupit nějaký jídlo na cestu.

Omelety jsme furt neohli sehnat, takže v jednom hotelu jíme vařený vajíčka, paraty a čaj. Je to gut. S sebou kupujeme švestkovéj cake, v průměru asi 10 cm ale půlkilovej, kvantum oplatek a pomerančíky. Plus vodu a cigá.

Tak tak jsme to všechno zvládli a za 10 minut, v 10:50 jsme měli odrazit. Přenesli jsme bágly na loď, příd' už byla zaplněná turistama, ale zabrali jsme celou zád'.

Vyjelo to načas, celkem tak 15 lidí, z toho dva cyklisti z Oxfordu, nějaký lesbičky z Francie, týpek z Reichu a všehovšudy jeden černej kluk. Úzkým kanálem jsme propluli na velký jezero, kde při jeho ústí parkovaly možná stovky hausbótů. Některý i dvoupatrový, s klimoškou a dle obrázků s luxusním interiérem.

Voda docela špinavá, ale to okolí dávalo. Palmy kolem břehů, domečky místňáků na uzoučkejch pásech země, bird watching apod. Nikdo se s náma naštěstí nebavil, jen jedna divná paní přišla vysomrovat cigáro. Sluníčko jelo, asi v jednu byl oběd a ten nás nasral.

Místečko jak z pohádky. Palmy, travička, ostrůvky. Naservírovali nám všem stejnej pokrm, tudíž jsme předpokládali, že je to v ceně a že to teda prubnem. Rozdali nám banánový lupena místo talířů a na to postupně nakydali asi pět různě barevnějch kopečků sraček, co všechny výrazně pálily. Doprostřed kydli z kýble hrst divný rejže. Vypadala spíš jako kroupy. Mně docela chutnala, sněd jsem i jednu, asi květákovou, sračku a ještě trochu tý bílý. Ady do toho jen tak níp. Ty kurvy za to ale chtěli 100 INR a to se nás ani nezeptali, jestli to chcem. Otrávený a hladový jsme si ani nemohli na břehu dát brko, neb tam opruzoval jakejsi fízl.

Dali jsme ho hned po vyplutí pěkně na zádi lodi, 20 cm nad vzdouvající se brázdou za motorem. Pak už jsme se věnovali převážně bird watchingu, pozorování bárek přeplněnejch lidma a kochání se superexotickým okolím. Požírali jsme během toho mohutný zásoby oplatek.

Pozdě odpoledne už jsme celkem ukochaný a takový zatáhlý. Trochu víc hladový. Jeli už jsme po velikým jezeře kousek od moře. Jak se za námi tvořila ta vodní brázda, nalítávali na nás malý racci a lovili omráčený čudly. Bylo to supr, páč letěli třeba dva metry od nás spolu s lodí a my je mohli pěkně zblízka pozorovat. Zkoušel jsem fotit, ale jsou dost rychlí a nevypočitatelní. Každopádně bird watching supr. Před cílovou stanicí kroužily ve velikej vejšce hnědý dravcí s bílou hlavou, patrně orli. Proplouvali jsme mezi desítkama kladkoidních maxi čeřenů, nicméně jen na minimu byly natažený sítě. Působilo to trochu smutně a zpustle, obsazený byly většinou ptákama.

Někdy kolem pátý jsme dopluli do Kollamu. Vyexpedovali jsme se z lodě a odmítající rikšáky a room naháněče zamířili dle intuice do města. Z pár ulic jsme se vrátili, protože vedly do nikam a my hledali především spaní. Bolela mě noha ze sandál, přezouval jsem se v takovej úzkej ulici s opuštěnýma stánkama. V botách se mi ale šlo gut, i když bágel a vedro konaly svý a ke všemu trochu poprchávalo! Jak se kupodivu ukáže, na jihu Indie zažijeme jediný deštíky během cesty.

Za šera se konečně dostáváme do ulic, kde jsou lodge, ovšem skoro všechno je plný a musíme se, asi po hodině usilovnýho hledání, vrátit do jediný volný, kterou už jsme ale jednou odmítli. Naštěstí recepční dělá jakoby nic, pokoj je mizernej, okna do chodby, tmavej, no fakt dost hnusnej pokoj to je. Hlavně byl blbej na zabíjení a lokalizování komárů.

Nechali jsme pokoj pokojem a bágly v něm a vyrazili na další složitou proceduru, tedy na večeri. Předtím jsme ale zakoupili Šamanovi k Vánocům sukni, co tu nosí místní chlapi. Jídelen je poskrovnu, teda hlavně spíš samý veg, kde maj jen tu šlichtu. Kupodivu nedaleko naší lodge je jedna non-veg, kde dáváme kuřecí biriyány. Už takový utrmácený hledáme ještě čaj, na ulicích už to začíná váznout, stánky už nabízí jen samý výsmažky, takže to zas jistí hotel kousek od bydlení. Čaj je fajnověj, jdem na cimru.

Komáři. Repelenty asi moc nezabírají.

Čtvrtek, 18. prosinec

Vstali jsme asi v osum. Check out a hned snídaně v hotelu, kde jsme včera večer pili čaj. Nemají máslo ani vejce, pojídáme suchý, ale výborný čapátí. Horký, křupavý a dost nuzný.

Chtěli jsme do Madurai, vedle do Tamil Nadu. Vlak jel večer po 18. hodině. Busy prej žádný přímý, aspoň ne státní. Takže napřed jsme nasedli do busu do Trivandrum, že snad odtamtud toho bude jezdit kvanta.

Přijeli jsme tam, akorát když začínalo poprchávat. Chtěli jsme po tej 2,5 hodinovej cestě trochu vyčilnout a tak. Ovšem to se nám nedařilo až moc velkou dobu. Byli jsme po biriyánovim obědě, nikde žádnéj park, lavičky, proluka, nic kde by se dalo chvíli spočinout. A začínalo pršet trochu víc.

Pod velkým stromem uprostřed křižovatky jsou asi jediný tři lavičky ve městě, ale taky tam bydlí pán, co hulí bídí špeka, zve Adyho a pak i mě na pohulení a posléze za to chce prachy. Nutíme mu ty naše bídí, který nám moc nejedou, ale týpek je nechce, upije nám hygienicky vodu a vysomruje apoň dvě ciga pro kámoše, kterejch je kolem najednou asi deset. Podobný existence se železnejma hákama v dlaních, zřejmě na nějaký vyššourávání kdejakýho svinstva.

Prší furt jen trochu, tak berem bágly a jdem na nádraží, kde kejsneme asi půl hodiny a přečkáváme deštík. Chytře si v úschovně necháváme zavazadla a nalehko jdem ještě zkusit štěstí s tím chill outem. Tentokrát opravdu nacházíme jakejsi parčík či louku, jsou tu nějaký stánky, veřejný hajzly, kam se Ady půjde vysrat, pár krav a lidí. Skupinka kluků se seskupuje kolem nás krátce po odpálení špeka. Taky s náma pohulí, jeden povídá že má taky, co prej stálo tadyto a za 200 INR nám prodává asi 2 g toho jejich venečku. Je to bída, ale hulit zas asi budem až v Nepálu, tak aby bylo ještě na špeka. Dopijíme colu, kterou jsme zakoupili ještě se sýrem, čtyřma rohlíčkami a pár kravinama v nedalekym supermarketu. Je hic.

Na nádraží je to zadem kousek. Přelezeme můstek přes kolejiště, vyzvedáváme bágly a půl hodky před odjezdem jdem na nástupiště. Jedeme vlakem v 16:20, druhou třídou bez místenek. Bohužel, vlak už stojí na nástupišti a náš vagón je pochopitelně obsazený.

Zůstáváme v uličce, která je zatím prázdná. Do 20 minut, než se vlak rozjede, se do vagónu narve neuvěřitelný množství lidí. Sedí a leží se nahoře v zavazadlovym prostoru, uličky jsou narvaný tak, že se nedá ani zvednout ruka a otřít si mokré čelo. Když se to rozjede, vedro není kupodivu až tak strašný, páč nad každym kupé je trojice velkejch ventilátorů, navíc jsou dokořán okna a všechny dveře. V nich sedí lidi s nohama ven. Držet se není třeba. Asi čtvrt hodiny jsem uvízlý asi 15 cm od ksichtu chlapa. Pak mi vetchej stařík asi půl hodky ojíždí stehno. Doslova hlava na hlavě. Je to maso, musíme se tomu tlemit.

Asi po hodině a několika zastávkách se to hodně uvolnilo, dokonce jsme si i sedli. Supr. Za další zastávku se ještě přesouváme o kupé ke dveřím, páč tam máme nahoře bágly, tak abysme je měli na očích. Tady v tom kupé cestuje krásná, asi 13letá holčička s rodičema. Otce furt ohrabává, s matkou na sebe šeptají a dorozumívají se převážně mimikou. Ostatně i to už jsme tu mimo jiné viděli.

Nechutnost nastala, když lidi začali vyndavat v novinách zabalenej list palmy, v něm čapátí nebo dva knedlíky rejžovýho idli a z igelitáku do toho nalili okrovou pálivou sračku a žrali to tam rukou. Humus, hnus. Když si to pak takhle dává holčička, v duchu si říkam: holka, ten tvuj pajšl bych teda potřeboval. Nutno uznat, že to, co předved šílenec pomatenec co pozděli přistoupil s nějakym chlapem, bylo o dost silnější kafe.

Ten to žral jako by zdrh z doby kamenný. Člověk by se snad z toho pohledu i poblil. Seděl asi půl metru vedle mě, tak jsem radši očumoval holčičku naproti. Jenže ta pak vystoupila a zbylo jen to zvíře.

Po tom zvráceným stolování většina jedinců vytuhla, v pozicích krkolomnejch, neuvěřitelných, pohodlných? Chrápalo to po zemi, že ani prodavači čaje a kofí-kopí nemohli pořádně procházet. Taky jsem se pokoušel o výtuh, ale moc z toho nebylo. Furt jsem měnil ty dvě pozice, sezení a sezení s podepřenou hlavou a přemýšlel, kdy tam asi budem. Mysleli jsme si, že v půl desátý, ale bylo to až v jedenáct.

Vypadli jsme z vlaku a šli do nejmoc osvětlený oblasti. Na ulicích už se to připravovalo ke spánku. Smaženky jeli a po zemi polehávali lidi s čajem i bez.

Vlezli jsme do první lodge po ruce. Chtěli 160 INR za fakt hnusnej pokoj, ale páč bylo pozdě a sralo nás pobíhat hladoví po městě, tak jsme tam zůstali. Lehce jsme se pohádali a vyrazili na večeři. Teda koupit okurku k tomu sýru a rohlíkům, který jsme ve vlaku nejedli. Všechno až na stánky s džusama už bylo pozavíráno, tak jsme se vrátili do toho humusu a snědli to bez zeleniny. Sýr byl dost dobrej, trochu opocenej. Rohlíčky nasladko.

Pár mrtvejch komárů a výtuh.

Pátek, 19. prosinec, Tamil Nadu, Madurai

V noci ti kokoti vypli elektriku, což k večeru bejvá obvyklý, ale v noci a ráno nás ještě nepřekvapili. Vzbudili nás řevem na chodbě dost brzy, ale asi až v osum jsme se probrali nadobro. Okno vedlo na tmavou chodbu, navíc tam byla jen dřevěná okenice, na hajzlu tma absolutní. Komárů tři prdele, elektrika furt nejde.

Jen s omytým ksichem vylejzáme z nory. Týpci v recepci tvrdí, že to zapnou v 10:30. Paráda. Hovada! Venku je docela divně, asi bude chcát. Je taky dost brzy, všechno se teprve rozjíždí.

Tady jsme to moc neviděli, ale je dost zajímavý bejt hodně brzy ráno v probouzejícím se městě. Na chodnicích se to probouzí, lezou z pod dek, pod kterejma ani nejsou vidět. Krávy už čile korzujou ulicema a pasou se v haldách smradlavýho bordelu. Rikšáci, co na tebe neřvou, ještě, nebo už chrápou zkroucený v rikšách. Před veřejnejma hajzlama fronty. Psi, některý v dost hrozivým stavu, se vyvalujou na ulici, nebo vyžírají s krávama odpadky. Ale nejhorší jsou mimina a malý děti, pomotávající se nahý po chodníku, zatímco jejich matka ještě chrápe na zemi v dekách.

Takhle probouzejícím se městem se vydáváme o pár ulic dál na snídani. Pruda je, že většina, ne-li všechny non-veg restaurace jsou ještě zavřeny. Sedneme si tedy do otevřený občerstvovny na rohu baráku, kde cosi smaží. Dokonce se s pánem domlouváme, že nám udělá omeletu s cibulí, ale čaj už nevyšel. K vejcům byly docela dobrý nafouklý smažený placky rôtí, pěkně horký a křupavý. Čaj jsme popili jen před snídání v divnej restauraci, kde měli jen masaly hrůzy a průvan z ventilátorů.

Po docela dobrým jídle procházíme křížem krázem čtvrtí, vybíráme jinej hotel na spaní, což se ukáže dost složitý, páč všechny lodge (a to jsou jich tu mraky) jsou plný. Asi je zase nějakej festival či co.

Každopádně v jednom mají volno, je to tam o dost příjemnější než v neelektrifikovanej kobce z rána. Jdem okouknout komplex chrámů, údajně největších, krásně zdobených pagod v Indii. Ale jak se nám stává, právě jsou zakrytý palmovejma rohožema a bohatá barevná výzdoba není vidět. To obložení ze suchýho palmovýho listí vypadá taky dobře, jakoby z jiný doby. Strašidelný doby. Je to smůla, asi je to pořádně velképej kýč. Na tom jednom gopuramu je asi 1000 nebo 1500 figurek. A každá má nejspíš jinou barvu.

Trošku poprchávalo. Naháněči nám nabízelí vyhlídku z jednoho vysokýho baráku, samozřejmě zdarma, tak jsme nešli. Prolezli jsme ale chrámky mezi pagodama, bylo tam hrozně lidí, všichni s flekem na čele a furt se klaněli slonovi, kryse, ohni a všemu možnýmu divnýmu. Lotosový jezírko se zlatým lotosem je klasickej humáč.

Po prohlídce útrob zakrytejších monster se vracíme do neosvětleného hotelu, ale páč to furt nejde, a tudíž nemůžeme bezpečně sbalit, necháváme tu ještě věci a jdeme zaplatit ten lepší hotel, aby nám ho někdo neobsadil. Vyčílujeme tam, dáváme špeka a jdeme zas chodit městem. V tutej chvíli máme ve městě dva pokoje, bomba. Procházíme se až do pooběda, kdy to konečně rozsvítí. K obědu byl chicken chops, tedy něco jako pálivej kuřecí guláš s rejží. Pálilo to dost.

Konečně jsme přesunuli ty bágly a provedli poctivej výčil na novým pokoji. Pozdě odpoledne lezeme do ulic, večeříme veg-noodles, vybíráme košili pro Šmana, já si kupuju šál. Ady vlastně taky, dokonce to i o 10 rupek usmlouváme na 55 INR. V ulicích to žije, všechno je na prodej a k máni. Vracíme se do hotelu s oplatkami a vodou.

Dneska byl asi nejchladnější den z dosavadního pobytu v Indii. Vedro sice furt jako kráva, ale ten celodenní deštíček a oblačnost to trochu zmírňovaly. Večer zabíjíme moskyty, čtem, hulíme a jíme.

Sobota, 20. prosinec, Madurai – Villupuram

Spaní žádná sláva. Do noci a od časného rána hučely venku agregáty, ale bylo to, jako by byly u nás v koupelně. Měl jsem zašpuntováno, nastříkanej tou sračkou proti komárům, ale stejně mě poštípali. A vstali jsme asi až v půl desátý. Rychlý balení, sprchy a ven.

Sluníčko už zhavilo, přeháňky už asi nebudou. Na snídani jsme zalezli do né moc označený, ale pěkně zkurvený jídelny v patře. Nejenže tam byla valná většina turistů, ale k omeletě za 20 INR nám ty buzny napočítali dalších 30 INR za tři teplý toustový chleby.

Po jídle jsme chvíli nadávali a pak jsme přešli ulici na busák, ze kterého nám to ale nejelo a kde nás odchytil mladej komunista s kasičkou a chtěl abysme podpořili jeho stranu. Vysvětlili jsme mu, že komoušům nemůžeme ze zásady dát nic a trochu přeháněli, že u nás je všichni nenávidí.

Městským busem jsme jeli celkem dlouho na druhej konec města na velkej autobusák. Naháněči nám furt vnucovali rychlejší a přímý soukromý busy, ale my se nedali a vyhledali ten státní, pomalej a lacinej.

Nejprve jsme asi tři hodiny jeli do města nezapamatovatelného jména. Hlad jsme nějak neměli, tak jsme si koupili limonády a dali ve vjezdu do hotelu špeka. Do dalšího busu jsme se vybavili oplatkami a vodou, vyfotil jsem blejskavý nerezový autobusy a asi za půl hodky jsme odrazili do Villupuramu.

Seděli jsme na trojce s tlustším chlapíkem, takže jsem měl celou cestu vystrčenou ruku z okýnka, ale jen kousek, aby mi ji neutrhly auta jedoucí z protisměru. Někdy to bylo docela těsný. Fotil jsem krajinky, hlavu zašpuntovanou, obalenou šálem, a pozoroval jsem lidi v buse a venku. Okolí bylo pěkně členitý, roviny, hory, jezírka při cestě, různý palmy. Pojídali jsme oplatky, ale trvalo to až moc dlouho. Čtyři hodiny. Půl hodky před výstupem si místo tlouštíka přised týpek a dal se s Adym do řeči. Mj. že je pastor a že jim hinduisté zapalují kostely. Ady mu dal přivešek s Pannou Marií pro štěstí, tak to snad týpek nějak přežije.

Když dojedem do Villupuramu, je už tma a máme hlad. Obležáme lodge při hlavní silnici kolem busáku. Je zas obsazeno. Nechápu kým. V jednej je ale volno, dokonce chtí jen 150 INR. Chlap v recepci ale neumí anglicky ani hello, takže si tak nějak nerozumíme. Chvilí potom co jsme se ubytovali, přichází na pokoj ještě s jedním týpkem, zřejmě šéfem, kterej se omlouvá, že double room je za 250 INR. Bylo to dokonce i na vizitce, co jsme před chvílí dostali. Doplatili jsme to i se zálohou, kterou zejtra vrátí.

Šli jsme po jídle. Samý veg, v jednej mají kupodivu chicken biriyány, tak je dáváme. Na servírování dohlíží dědek, co prej sloužil v Německu na lodi a obeplul kde co. Nechápu, jak to udělal, ale první věta, kterou jsem od něj slyšel, byla, že v Čechách se hraje dobrej fotbal, že je má rád. A to jsme před ním snad ani nepromluvili. Dones nám pak ještě tmavou řídkou polívku, cosi jako pálivej zeleninovej vývar a rejží a povídal, že je to dobrý na žaludek.

Sněd jsem, co se do mě po biriyánech vešlo. Dobrý to bylo, ani ne moc extra pálivý. Ještě jsme pokecali s dědkem, koupili ciga a vodu a šli na cimru. Ráno chcem vstát včas, takže dvoje oplatky a spát.

Zatím to byl snad nejčistší pokoj a hajzl na cestě. Největší plus ovšem byla absence komárů.

Neděle, 21. prosinec

Je zajímavý, že v pokoji opravdu nebyli žádný komáří, přestože pod okny je skládka a rozlehlá bažina. Každopádně dost pohodová noc.

Vzbouzí nás foťák v 7 hodin. Chvilinku se nám ještě nechce, ale pak se zvedáme z manželského lože, dáme sprchy a sbalený jdeme ven. Na snídani a pak na bus.

Restaurace byly všechny veg, tudíž neměli co nám k snídani nabídnout. Kupujeme ve sladkostárně dvě kokosové koule z listového těsta a jakousi placku ze stejného materiálu, podle nich muffin. Koule do sebe ládujeme při čajíku u stánku na busáku. Jsou celkem v pohodě, akorát dost kokosu.

Autobus jede za chvíli. Je státní, tak je to opět pěkný šrot. Obaluju hlavu šálem, páč sedíme za dveřma bez dveří. Krajina je dost supr, jeden úsek je podobnej jako v Hampi. Kopce se šutrákama, valounama a viklanama, pod nima pěkný zelený planiny, paráda. Lidi žádný.

V cílovej stanici jsme neskutečně rychle. 60 km za dvě hodiny je dobrej výkon. Je tedy něco před jedenáctou a slunce žhne jak o život. Než vylezem ven z busáku, popijeme další čaj u pána ve stánku, přičemž na nás furt somruje dítě neidentifikovatelného pohlaví. Ten muffin ani nedojíme, je ho pěkný kus a je jako ty koule. Sladkej a naditej kokosem.

Vycházíme z brány na ulici, docela velkou a rušnou, a obcházíme lodge. Divný dítě nás stíhá na kole a somruje.

Ubytováváme se po mnoha ptaních v jedne lodgi kousek od chrámového komplexu, přímo proti malému lunaparčíku. Pokoj je slušnej. Má dokonce i okno skoro ven. Z balkónu pod oknem je vidět na ulici a na velkou horu shlížející na město.

Neděle, 21. prosinec, asi 12:30, Tiruvannamalai

Válím se na pokoji v solidním pokojíku v Tiruvannamalai. Ady sere, prej ňáká menší přehánka ve střevech. Asi jsme potratili vodu, takže jsem dost žíznivej. V TV běží kokotiny, z ulice dolejhá rámus. Půjdeme skouknout ňáký chrámy. U jednoho stojí docela pěkná věž.

Lodge jsme sháněli jakou dobu, všechno bylo obsazený a za 350 INR jsme bydlet nechtěli. Po 10-15 ptaních jsme tady, k těm chrámům je to asi kousek, tak akorát ten bordel z ulice. Ten je ovšem všude.

13:56

Vrátili jsme ze z obchůzky městem pořádně zapařený. Venku to dává. Chrámy, resp. gopuramy jsou pěkný, hlavně nezakrytý, akorát nejsou barevný, ale bílo-šedivý. Čtyři, křížem proti sobě. V okolních ulicích to vře a bují. Potkali jsme zas nějakej průvod. Vezli na nosítkách sochu barevného slona, za doprovodu mocnejch sound systémů. Nad městem ční vysokánská hora. My ale osvětlení nedosáhneme, páč je to fakt kurevská hora a za odpoledne bysme to asi ani nestihli...

Hulíme špeka a jdeme omrknout gopuramy. Barevný a pomalovaní lidi zdejších ras se všudemožně uklání před soškama zvěře, polovina z nich, jako v dalších městech, chodí naboso. V tom mrdníku, co je na ulicích a „chodnících“ jim to moc nezávidím. Věže jsou samá soška a páč jsou bílý, nevypadají ani moc kýčovitě. Obležáme to kolem dokola, dovnitř nejdem, je tam fůra lidí a opic.

K obědu si dáváme mutton biriyány, je dobrý, ale docela drahý, 70 INR. Pálí hezky. S colou, spritem a pár sušenkami se vracíme vyčilnout na pokoj. Ady čte, já sepisuju paměti, trochu i vyтуhnu.

Po páteji jdem ven. Chtěli bysme vylézt aspoň kousek na tu horu. Dojdeme tedy kam až to jde, kopec začíná o pár set metrů dál, ale cesta k němu, alespoň dle dětských rádců, nevede žádná. Teda aspoň ne k takovému menšímu kopečku, kterej vypadá jakžtakž schůdně. Trošku mě to sere, ale tadyta čtvrt' je pěkně hustá, starý baráky, lidi před nima vyložený po zemi, děcka kolem, prostě pohoda. Čas se tu určitě aspoň zpomalil.

Energii ušetřenou nerealizovaným výstupem vybíjíme při hledání netu a posléze vhodné restaurace na večeri. Je to high class in veg restaurant, asi jako všechny jídelny tady, ale mají výborný čínský veg nudle za krásnejch 22 INR. Pochutnal jsem si dost. Vodu nám dali jak říkají „kulí“, tedy chladnou.

Když jsme se po jídle vraceli večerní ulicí k templům, šel proti nám pohřební průvod. Na jeho začátku házeli týpci na zem petardy a na konci nesli nebožtíka vystavenýho v ozdobnej kytičkovej lóži. Vypadal docela přirozeně mrtvej, ani to nepůsobilo nějak pochmurně nebo smutně. Spousta barev, hluku, kytiček a světýlek.

Kousek od chrámu jsme dali ještě večerní čaj a cígo, dokoupili vodu, sladkosti a trs banánků za 4 Kč a volným krokem zamířili k lodgi.

Naproti na pouti to pěkně žije. Ruský kolo se točí jako čert, odvahu na něj vlézt každému závidim.

Pondělí, 22. prosinec

8:46

Spalo se mi dost dobře, moskytos free. Zdálo se mi o blond'atej spolužačce ze základky. Mozek se asi začal vyrovnávat s absencí árijskejch typů ženskejch. Před pár dny se mi zdálo o Lauře Palmerovej, chuděře nebožce z Twin Peaks. Dneska to bylo takový civilnější a asi i hezčí. Až do brzkýho svítání, kdy to z ampliónů na ulici začalo vyhrávat na plný koule. Asi to dělají, aby vzburcovali spáče v ulicích, nebo nevim a nechápu.

Dnes se musíme dostat do Chenai, odkud nám zejtra odjíždí vlak do Kolkaty. Před nádražím, u jakýsi modrý svině, máme sraz se Šamanem.

Právě mi ohrožuje asi centimetrovej skákací pavouk a znesnadňuje ubalení asi posledního špeka.

Asi 16 hodin

Jsmo v Madrasu. Dvouseťkilometrovou vzdálenost jsme hravě zvládli asi za 5 hodin. Opět jsme dlouho nemohli najít ubytování, všechno obsazený. Musíme spát blízko vlakáče, odkud nám zítra ráno jede pojezd do tý Kolkaty. Nakonec jsme tedy v guest housu Sree Sailam, za 350 INR/noc. V těch velkejch městech je to poněkud dražší. Moře má bejt kilák odtud. Hladu mam už taky tři prdele, takže se musíme trochu zkoncentrovat a vyrazit do ruchu horkýho města.

21:45

Moře zas tak blízko není... Po ubytování jdeme do města. Na hlavní ulici, kousek od našeho hotelu je jídelna vedle jídelny. Lezeme do jedný, ve kterej avizujou čínský pokrmy a objednávat nudle. Jsou gut, ale porce je malá. Dojdeme tedy kousek před vlakáč, kterej vypadá jak nádraží v Moskvě a jak zjistíme večer, je i vevnitř podobně řešený.

Několikrát se ptáme, kterej z busů jezdí k pláži, ale odpovědi se poněkud různí, tudíž cirka půl hodky běháme z jedný zastávky na druhou, dvakrát dokonce popojedeme špatným autobusem, než se konečně dopracujeme k číslu 32, který tam opravdu jede. Bohužel už je asi půl šestý, takže se za chvíli smráká.

Bus nás vyhazuje 100 m od veliký široký a dlouhý pískový pláže. Na jejím kraji kouříme v závětrí poslední brko. Dojdeme k vodě. Vypadá pěkně divoce, vlny jsou tak půl až metrový a vypadá to, že to jde hned zkraje do hloubky. Voda je teplá, i když Adymu se oproti Goa jeví chladná. Zdejší písek je takovej hrubozrnější, odpadků je, aspoň na kraji pláže a čáře příboje, dost.

Chvilku sedíme na ohlodanym, vyplavenym kmeni a čumíme na moře. V dálce kotví docela veliký lodě. Od báby kupujem za 10 INR kornout praženejch arašídů. Slunce už pomalu zapadlo, ale ne za moře, páč to je na východě. Dáváme ještě cígo, na pláži se mezitím vynořujou stánečky s různějma pochutinama, mobilní mikrokolotoče a minijidelničky, sestávající z několika plastovejch seslí rozházenejch kolem skupinky lidí, cosi vařících a smažících na ohni.

Už potmě se vracíme do města, kousek popojedem busem do většího mumraje, abysme nakoupili proviant na zítřejší 30 hodinovou cestu vlakem. Je to ale bída, moc se toho tady s sebou koupit nedá. Bereme tedy jakýsi bulky z dvou druhů těsta, partu oplatek, banány a velký mandarinky. V ulicích to žije až moc.

K nádraží se vracíme krutě narvanym busem, kterej projíždí víceméně jenom zácpama. Když už jsme na nádraží, jdem to okouknout, abysme byli ráno v obraze. Nádraží je to jedno z největších, na jakých jsem byl. Všude je strašně lidí. Procházíme to, ňáký jídelny tu jsou, ale bůhví jak to bude ráno. Brutálním davem se propasírujem ven a o pár set metrů dál usedáme do non-veg restaurace a protože nemají biriyány, dáváme opět nudle. Tentokrát je jich dost a ještě je zajídáme parotou. Venku kupujeme cíga, vodu a přeslazenou pepsi.

Na pokoji se nasíram, páč ty kurvy mi nejspíš čornuli fusekle, který jsem měl postavený před koupelnou a chystal se je přeprat. Nechápu je. Moje zelený ponožky. Leda by si mysleli, že je tu nechal někdo před náma. Ale co sem, kurva, mají lézt hodinu po našem ubytování. Každopádně fusekle jsou fuč.

Úterý, 23. prosinec

Asi ve čtyři ráno začala hrát na ulicích z ampliónů hudba. Klasika. Foťák zapípal v 6:30. Sprchu, zuby, pobalit a check out jsme zmákli za půl hodky.

Cestou na nádraží, je to dva bloky, nakukujem do otevřenejch jídelen a pídíme se po vaječnej snídani. Marně. Je sabzí, dhál a podobný pochutiny, který nejíme ani k obědu. Páč nemůžou pobrat, že chcem jen suchý čapátí a čaj, odcházíme hladoví do nádražní budovy.

Je tu lidí jako sraček. Odkládáme bágly a dáváme čaj. V okýnku vedle Ady nakupuje 4 donuty, jsou dobrý, ale poněkud nečerstvý. Jako snídaně ale bodnou. Páč se na veřejnosti nesmí kouřit, dáváme cígo trochu stranou na haldě trubek. Auta, který nás napřed krejou před všudypřítomnejma fizlama, po připálení samozřejmě odjedou.

Náš vlak nacházíme až moc snadno. Je dlouhej jako kráva a náš vagón je až na opačnym konci.

Úterý, 23. prosinec, cca 19 hodin, vlak do Kolkaty

Je to krutý. Od 8:45 sedíme ve vlaku do Kolkaty a skoro celou dobu žasneme nad nelogickým, sobeckym a chaotickým chováním místňáků. Myslím, že ještě dalších pár takovejch jízd a už je budem ze srdce nenávidět. Kde je ta vysněná Indie o který básní krišňáci před nádražim a různý uvědomělý existence u nás doma? Náky duchovno, souznění s něčim vyšším a asketové obětující všechno všem, to jsme tu zatím nezachytili. Spíš naopak. Je to divná kultura.

Zeitra, tedy za pár hodin, je Štědrej den a my se rozmnožíme o Šamana, pokud vše proběhne dle předpokladů.

Asi 21 hodin, 12 hodin ve vlaku

Pomalu se připravujem na noc. Je tu docela zmatek, moc lidí a nějak málo postelí. Vedle mě se to už hádá, to teda brzo, když ty samý lidi jsou tu od rána. Prostě debilové. Nechápu je. Hádky pokračuje, kokot se opírá o mou postel, Ady je na hajzlu, tak snad mu udržím tu jeho. Jsou to divoši.

Už vysmahli, výsledek žádnéj. Ještě jsem zvědavej na dědka, kterej cestuje se třema dětma a mají dvě postele. Celej den dědek okupoval různý, právě volný místa a už mě sral. Ta kultura přežívá tak dlouho asi proto, že se nevyvíjí. Ustrnulo to tu, zvykli si na špínu, nebo spíš si nezvykli na čistotu (myšleno obecně) a prostě nejsou schopni táhnout tu káru k něčemu novému, jinému. Uchopit a poprat se s tím vývojem, bejt součástí morální evoluce.

Kurva, tak strašný to asi není, ale každopádně pochopit je je mimo naše možnosti. To skrývání našich a jejich světů je úplně jiný a střetávají se jen zřídka.